

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВОДУ ОУН

Ч. 1 (14)

1974 рік

ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ

На Другому Світовому З'їзді Українського Визвольного Фронту наприкінці жовтня 1973 р. Голова Проводу ОУН оголосив у своєму Слові створення Фонду Оборони України. Між іншим, він сказав: "Створимо мільйоновий фонд - Фонд Оборони України, Фонд революційної ОУН, щоб можна було в широкому засягу розгортати нашу дію... Необхідно розгорнути нашу боротьбу так сильно, щоб Москва боляче відчула приявність у вільному світі кількамільйонної української спільноти!"

Фонд Оборони України - Фонд революційної ОУН, бо на фронті боротьби з московськими окупантами України за її суверенну державну незалежність ОУН виявилася найдинамічнішою, найрадикальнішою, найбезкомпромісовішою, всенациональною визвольною силою української нації. Українські націоналісти-революціонери, бандерівці, стали прапором визвольної боротьби українського народу й вони найбільше відповідають за його долю.

Фонд Оборони України має уможливити революційній ОУН перш за все поширити й поглибити революційну діяльність в Україні й у вільному світі, дати ефективну допомогу визвольній боротьбі на Рідних землях.

Всі знаємо, як - напр., - альжирська або жидівська спільнота підтримувала і підтримує свою націю у боротьбі за її права. Так за недавньої арабсько-ізраїльської війни на протязі 13 днів нью-йоркські жида склали 36 міль. доларів на фонд боротьби Ізраїля. І знаємо всі, в якій небезпеці Україна! Вона більше загрожена ніж Ізраїль, якому допомагає найбільша світова потуга, США. Знаємо й те, що допомогти Україні можемо тільки ми самі! Речником прагнень української нації і безкомпромісовим захисником її прав та інтересів є революційна ОУН, себто націоналісти-революціонери, популярно звані бандерівцями. Отже, підтримка революційної ОУН однозначна з підтримкою безкомпромісової боротьби української нації за свою національно-державну незалежність.

Кожний з нас мусить бути свідомий того, що нашої допомоги і піддержки чекають ті, що на першому фронті боротьби, що страждають і караються, але не каються! Що на те ми й зберегли себе на чужині, щоб далі жертвовно служити українській визвольній справі в рядах революційної ОУН.

Революційній ОУН ніхто, жодна держава, жодні сторонні чинники не допомагають фінансовими засобами, ми діємо виключно силами і засобами української спільноти. А незалежні наші фінанси означають - незалежну, власну політику. Нам ніхто не може диктувати "передумов" або ускладнювати реалізацію нашої визвольної концепції, бо ми повністю незалежні від будь-якої сторонньої сили. На міжнародному

фoрyмі ставимо нашу визвольну справу так, як нам диктують інтереси української нації, згідно з постановами ВЗ ОУН. Ми ніколи не були і не є під пресією погроз чи пересторог чужих чинників, що нам стримають фінансову підтримку, якщо не допасуємо свого становища до політики "сильних світу цього". Бо всі засоби, якими розпоряджаємо - наші, засоби української патріотичної спільноти!

Українська спільнота у вільному світі вже створила кілька тривалих фондів, але дотепер нема найважливішого Фонду - Фонду Оборони України, Фонду революційної ОУН. А від визвольно-політичної дії революційної ОУН великою мірою залежить тривалість досягнень на всіх інших ділянках життя і творчості української спільноти. Розвиток і перспективи усіх ділянок українського життя залежать від сили українського політикум, від революційно-самостійницької дії і динаміки. Що сильніша революційно-політична дія, то й безкомпромісний власнопідметний творчий змаг на всіх ділянках життя і боротьби нації. Автім, діяльність і боротьба революційної ОУН охоплює всі ділянки творчості і боротьби української спільноти. ОУН ідейно, світоглядово й програмово унапрямує цілість життя, бере передову участь у кожній його ділянці, керуючись тільки інтересами української нації і вимогами її визвольної боротьби. Тому, хто підтримує революційну ОУН - той скріплює і цілість та силу організму нації, її оригінальні первні української духовости, її творчий ріст і непереможний змаг з московськими окупантами за національне і соціальне визволення. Скріплює боротьбу світу ідей України, нашого вічного, святого, міста Києва, із злочинним світом ідей Москви - з насильством, тиранією, брехнею, із центром світового зла, народовбивства і безбожництва.

Фонд революційної ОУН, Фонд Оборони України - необхідний засіб української нації для скріплення і розгорнення фронту визволення України! Тому не сміє бути ні одного члена і симпатика ОУН, ні одного українського патріота, ні одної української установи чи підприємства у системі Організацій Визвольного Фронту, що не склали б щедрої, відповідного розміру, пожертви на Фонд Оборони України. Пам'ятаймо, що сьогодні це необхідний найважливіший фонд українських патріотів, зокрема націоналістів-революціонерів, головна мета яких - допомагати тим, що на фронті боротьби і розгортати відповідні акції в цілому світі на захист України!

Справу Фонду Оборони України ставимо перш за все як справу честі і сумління Провідного Активу і всіх Членів революційної ОУН, націоналістів-бандерівців.

Січень, 1974 р.

Слава Україні!

Провід ОУН

=====

АКЦІЇ В ОБОРОНІ УКРАЇНИ І НАШИХ В'ЯЗНІВ

Найновіші документи з України вказують на те, що терор, сталінського типу, супроти українського народу, супроти наших культурних діячів і всіх українських патріотів, - ще більше посилився і виникла необхідність рішучої реакції з нашого боку. Деяких активних прихильників ОУН катєбісти розстріляли, а інших - підступно замордували методом Сташинського. Все ж, за малими виїмками, Москві не вдалося духово зламати наших політв'язнів, членів і нечленів ОУН.

Супроти багатьох наших політв'язнів катєбісти застосували модерні хемічні й медичні методи ламання волі людини. Але величезна більшість в'язнів витримала й такі варварські тортури. Не зважаючи на це, КГБ далі застосовує до наших культурних і політичних борців найперфідніші методи - крім хемічних засобів і медично-психологічних, якими намагається ламати їхню волю, застосовує моральні тортури, щоб привести в'язнів до божевілья, кинувши їх у камери між божевільних.

Підтвердження свідчень-документації про злочинні московські методи, що їх /свідчення/ одержуємо з України, є також у спогадах-свідченнях жидівського письменника, недавнього в'язня московських тюрем, Анатолія Радигіна, які надруковані повністю у "Визвольному Шляху" /кн. XI-XII, 1973/ і в "Шляху Перемоги" циклом статей. В цих спогадах маємо і документацію про злочинні методи терору й знущання над нашими в'язнями, а одночасно й докази про незламність характеру й духу українських політв'язнів.

Тому їх необхідно перекласти на всі мови, зокрема по-німецьки, по-французьки, по-іспанськи. Англomовний переклад уже друкується у централі нашої зовнішньо-політичної роботи.

Особливу увагу в згаданих спогадах треба звернути на розділ, у якому мова про жакливе катування Валентина Мороза і його апель до нас усіх. Катування В. Мороза, призначеного на знищення, типічне для сучасної стадії московського терору в Україні. А апель В. Мороза - потрясає сумління кожного чесного українця, не згадуючи нас, українських націоналістів. Хвороба Ю. Шухевича, незламного сина Великого Батька, яка загрожує його життю, - це гострий удар леца у наше сумління за нашу малу активність, а в деяких випадках і безчинність в обороні борців України.

Тому всюди, без жодного винятку, треба негайно розгорнути широкі, масові відповідні акції на своїх теренах на захист Нескорених. Акції мусять бути різноманітні, несподівані для ворога, ударні, щоб зрушувати сумління всіх байдужих в українській спільноті і всіх волюбних людей у вільному світі. Ми вже подавали в раніших інструкціях Проводу ОУН приклади, якими мають бути наші акції, тому не повторяємо. Треба діяти і масовими демонстраціями, і малими групами. Мобілізувати своїх і чужих. Наш актив і Юнацтво мають давати приклади. Навіть у тих країнах, де є тільки незначна кількість наших членів, ворог мусить відчувати нашу присутність. Треба тільки знайти відповідні форми нашої акції і скінчити з постійним невинуватим "винуваттям", що нема кому чи ким робити акції, що "перешкоджають" місцеві обставини.

Президія Світового Українського Визвольного Фронту вже оголосила свій заклик-звернення стати на захист України, згідно з пляном дії ОУН. Оголошене також Звернення Проводу ОУН до цілої української спільноти. Мусимо організувати й розгортати широкий, динамічний фронт Оборони України. Запляноване й спільне Звернення з іншими самостійницькими політичними групами й середовищами.

Акції мусять відбуватися негайно, не чекати, поки інші зрушаться, нехай із нашої ініціативи розгортається всеукраїнський протест ступ-

нево, систематично, у велику протимосковську силу. Пресу, радіо, телевізію, різні пресові агенції й установи треба інформувати про терор в Україні, про варварські знущання над нашими в'язнями. Залучити для такої інформативної праці нашу молодь, зокрема Юнацтво, що добре знає мову країни свого поселення. Організації Українського Визвольного Фронту мають висилати до урядів держав, у яких діють, меморандуми про московський геноцид в Україні, зокрема апель В. Мороза. Висилати інформації, меморандуми, протести до парламентаристів, до різних міжнародних установ і до преси. Влаштовувати прес-конференції. Організувати доклади про ситуацію в Україні в університетах, в різних установах і товариствах.

Протестні маніфестації мусять відповідати сучасним вимогам демонстрацій як своєю масовістю, так і спрямованістю. Покінчити з "похоронними походами" і подібними "пикетуваннями". Демонстрації - не інсценізації, а вияв почувань, обурення і протесту проти московських людино- і народовбивців. У містах, де нема московських амбасад і установ, організувати походи до будинків льокальних урядів і вручати протест проти геноциду в Україні, з вимогою до уряду даної країни стати на захист катованих наших політв'язнів, згідно з Хартією ОН і Універсальною декларациєю прав людини.

Наше зовнішньо-політичне центральне бюро в М. у потребі може постачати відповідну літературу, а навіть деяку документацію, зокрема про Юрія Шухевича, Валентина Мороза та інших. Є чимало і чужомовної літератури про колоніалізаційну політику Москви в Україні, про вбивство сл. п. С. Бандери, Є. Коновальця, С. Петлюри. Є видання АБН-Корреспондент із документацією про наших політв'язнів, французькомовна брошура про переслідування українських культурних діячів і національну проблематику в т. зв. ССРСР, є французькомовний журнал "Іст Юропієн" у Парижі, "Юкрєнієн Рєвю" у Лондоні та інші видання і матеріали, зокрема перекладної зажалявної літератури з України.

Політична ситуація для наших акцій в обороні Нескорених - пригожа, а акції - необхідні. Напр., тепер світова преса заінтересована твором Солженіцина, а що його твір у порівнянні з творами наших Нескорених, зокрема із творчістю В. Мороза? Солженіцин взагалі обминає національне питання в т. зв. ССРСР, як комплекс йому небажаний. Про наших борців світова преса мовчить, у тому частинно і наша вина. Тому мусимо зрушити це питання, підняти його як центральне у боротьбі проти московського імперіялізму й комунізму.

Звідомлення з демонстрацій і різноманітних наших акцій треба негайно висилати до "Ш. П.", "Г. У." та іншої, зокрема прихильної нам преси.

Врешті мусимо зробити певні ствердження із виконання дотеперішніх інструкцій Проводу в справі акції в обороні України. Всі інструкції, вислані Проводам теренів, мусять бути виконані, а не покладені до "архіву", як "інформативний матеріал" про те, що мають робити інші. На жаль, на деяких теренах наші акції дотепер були рішуче ослабі, а тим самим доручення Проводу не повністю виконані.

Такої байдужости до долі України і її борців далі толерувати не можна і будемо робити відповідні висновки.

Цього вимагає від нас свідомість великих зобов'язань, що їх маємо перед Україною, як революційно-визвольна організація.

=====

СПІЛЬНЕ СТАНОВИЩЕ ДО ПОДІЙ В УКРАЇНІ І У СВІТІ

Трапляється, що треба ждати десятки років, поки наочна історична правда переможе. Так було і з визнанням УПА українським партійно-політичним світом! Аж тоді, коли вже появилися наукові історичні твори, коли вже була документація західних істориків, були інформації у Британській енциклопедії, у Конгресових рекордах США та в інших парламентарних інституціях, аж щойно тоді відомі українські партійники спромоглися визнати УПА, але одночасно почали присвоювати її собі.

Не інакше було і з Державним актом 30-го червня 1941 року. Вже є цілі студії тих подій на Заході з-під пера чужинецьких дослідників, уже опубліковані історичні документи урядових кіл різних країн, і щойно тепер для решти українського політичного світу стає безспірним історичним фактом, державним актом всієї України, проголошення відновлення самостійної Української держави 1941 року.

Це саме можна сказати і про Українську Головну Визвольну Раду /УГВР/, створену в червні 1944 р., тридцятиріччя якої будемо відзначати в 1974 році. Тут мова про концепцію УГВР під проводом голови її Генерального Секретаріату Р. Лозовського-Шухевича-Чупринки, як безкомпромісової революційно-державницької формації проти УРСР і всіляких колоніальних окупантських адміністративних управлінь в Україні.

Нещодавно в українській політичній дійсності сталася важлива подія - оголошено спільне "Становище до подій в Україні і у світі", підписане Ярославом Стецьком і Миколою Лівичким. В цьому "Становищі" УНРада, як інституція, і її президент в екзилу визнають Державний акт 30-го червня 1941 р. нарівні з Державними актами 22-го січня 1918-1919 років, що їх завжди визнавав революційно-визвольний націоналістичний табір /ОУН-УПА-УГВР/. У ньому /цьому документі/ визнана і УГВР згідно з дефініцією революційно-визвольного табору і всієї патріотичної української самостійницької спільноти.

До визнання Державного акту 30-го червня 1941 року прилучився і Український Гетьманський Рух своїм "Зверненням" з 1-го листопада 1973 р., що підписане найвищою Гетьманською Радою. В цьому "Зверненні" також визнана й УГВР у такому ж сенсі, як його визначає національно-визвольний революційний табір /ОУН-УПА-УГВР/. Тут треба зазначити, що найвищий авторитет Гетьманського Руху, гетьманич Данило Скоропадський, за свого життя завжди визнавав Акт 30-го червня 1941 р. і тісно співпрацював з революційною ОУН. Коли взяти до уваги, що революційна ОУН завжди визнавала Самостійну Українську Гетьманську Державу гетьмана Павла, аж доки вона не втратила тієї самостійности у зв'язку з проголошенням федерації з Росією, а також заяву президента УНР в екзилу Миколи Лівичкого на маніфестації СКВУ в Торонто про період "самостійної Гетьманської України", то сьогодні правно і фактично увесь український самостійницький табір визнає усі державні й революційно-державні самостійницькі акти української нації минулого півстоліття /1918-1974 роки/, в тому, очевидно, і проголошення самостійности Західньоукраїнських Земель 1-го листопада 1918 р., злуку їх в єдину соборну Українську державу 22-го січня 1919 р. і проголошення самостійности Карпатської України 15-го березня 1939 р. Таким чином для всіх українських самостійників-патріотів Українська Народна Республіка /Акти 22-го січня 1918 р., 1-го листопада 1918 р., 22-го січня 1919 р./, самостійна Українська Гетьманська Держава, Карпатська Україна, Українська Держава 1941 року, двофронтна війна Української Повстанської Армії під керівництвом УГВР часів генерала Романа Шухевича-Чупринки /себто всенародне повстання України/ - це всенациональні цінності, Акти Нації!

Відмічаємо не форму держави, а суть держави: владу нації на власній землі, її суверенітет.

Коли згадати позитивні відгуки про спільне "Становище" у статтях провідного діяча ОУНм Ярослава Гайваса в "Українському Слові" і "Новому Шляху", а також інших провідних людей цього середовища /напр., Кабайди/, то одна із цілей "Становища" досягнена.

Незалежно від того, що можуть бути такі чи інші "браки" у "Становищі" Ярослава Стецька і Миколи Ливицького, все ж можна ствердити одне безспірне: воно /це "Становище"/ довело до взаємовизнання усіма українськими самостійниками усіх наших державних і революційно-державних Актів минулого п'ятдесятиріччя, як загальнонаціональну цінність, поставивши в центрі змагань нації не форму держави, а змагання до самостійного державного життя, власної влади нації на власній землі. Державно-політичний устрій майбутньої Української держави вирішить українська нація своїм вільним волевиявленням, здобувши владу на своїй землі. Таку позицію, висунену спільним "Становищем", прийняли всі українські самостійники - націоналісти, унрадівці, гетьманці. Таким чином Державний Акт 30-го червня 1941 р. повинні відзначати всі українські самостійники-державники, як це було й буде з Актами 22-го січня та іншими.

Чому підписано спільне "Становище" і що осягнула цим революційна ОУН для визвольної справи?

Уважаємо, що в обличчі скріпленого наступу Москви і масових переслідувань наших патріотів в Україні, нового типу большевицьких диверсійних акцій серед української еміграції та відомого розвитку теперішньої міжнародної ситуації, ми спільним протимосковським "Становищем" пішли назустріч постійним домаганням українських борців з України, щоб визначити спільні політичні позиції самостійницьких сил на чужині. Перший крок у цьому напрямі зроблено саме з партнерами, з яких більшість довгі роки заступала погляди інакші від наших у багатьох справах засадничого політичного значення. Досягнено узгодження становищ у таких межах, які були можливі до прийняття для обидвох сторін.

Новим і позитивним фактом є те, що після однозгідної оцінки ситуації в Україні і засудження переслідувань українського народу російсько-большевицькими окупантами та помилкової політики західніх держав супроти ССРСР, УНРада /до складу якої входять УНДС, ОУНм, соціалісти, УРДП і УНДО/, від імені якої виступав як головний речник М. Ливицький, вперше погодилася:

1/ визнати Акт 30-го червня 1941 року і роль Українського Державного Управління,

2/ визнати вирішальну роль ОУН під проводом Степана Бандери в організуванні всенародного повстання УПА,

3/ визнати, що під час повстанських дій проти двох окупантів і в чергові роки домінуючу роль мала УПА під командуванням ген. Романа Шухевича-Чупринки, який був одночасно Головою Проводу ОУН на Рідних Землях і Головою Генерального Секретаріату УГВР /з поминенням дрібних повстанських формацій, яким дехто приписував надмірно помітне значення/,

4/ визнати, що УГВРада має статус революційно-державного центру,

5/ визнати, що в міжнародно-правному змислі Україну мають право репрезентувати /крім традиційно-державних формацій 1918-их років/ також такі державні та державно-революційні формації, як ось уряд 30-го червня 1941 р., УГВР часів ген. Чупринки і представники теперішньої протиокупантської боротьби в Україні /які здійснюють наші ідеологічно-політичні концепції/, натомість т. зв. уряд УРСР не мав і не має жодного права репрезентувати України,

6/ ще раз різко відкинути і спільно з нами засудити УРСР-івські залицяння і приховані радянофільські тенденції спекулянтів і реалітетників,

7/ прийняти ствердження, що основною рушійною силою сучасної української визвольної боротьби є націоналістичний рух,

8/ підтвердити, що визвольно-революційна концепція єдино-можливого і реального шляху до державного визволення,

9/ без називання терміну "АБН", який 30 років тому, в своїх початках, мав довгу назву "Революційний Комітет Поневолених Народів Східної Європи і Азії", ствердити правильність концепції і світовий засяг дій АБН,

10/ відмітити прізвиська націоналістичних провідників сучасної революційно-визвольної боротьби в Україні, як символів теперішньої воюючої України,

11/ надати окреме мобілізуюче значення для боротьби нації засудженням на багато років тюрми й концтаборів членам ОУН і УПА,

12/ відкинути і поборювати дурман надій на можливість національного визволення через лібералізацію, демократизацію чи еволюцію російсько-большевицького тоталітаризму і колоніялізму,

13/ протиставитися шкідливій політиці співжиття і співпраці Західних потуг з ССРСР і поділові світу на сфері впливів між ними, який закріплює стан поневолення, як також орієнтацію пристосованців на чужі сили,

14/ зрезигнувати з дотеперішнього неутралітету в релігійній політиці і погодитися на підтримування усамотійнювання українських Церков, включно з Патріярхатами, та на нерозривність релігійного чинника в житті нації.

15/ Узгіднено, на пропозицію партнерів, запросувати покликання окремої Комісії для обміркування спільних дій самостійницьких сил, яка має розглянути також можливості повернення ОУН до УНРади в рамках нової державно-політичної бази /створеної визнанням Акту 30-го червня 1941 р., УДП, УГВР і ролі ОУН і УПА/, у зміслі поєднання державницьких і державницько-революційних формацій минулого 50-річчя.

16/ Однозгідно стверджено:

а/ що Акти 22 січня 1918-го і 1919-го років є всеукраїнськими державними актами, що їх визнають українці різних партійних переконань,

б/ що УРСР не була і не може бути уважана за продовження Української Народної Республіки, яка була суверенною Українською державою.

17/ Узгіднено також погляди на політичні завдання української еміграції і на ролю українських політичних чинників за кордоном.

Такі узгіднення дають можливість далі уточнювати принципи української визвольної політики, які стали б зобов'язуючими для всіх українських самостійницьких політичних сил. А це одна з передумов їхнього об'єднання в одному, спільному, національно-визвольному центрі.

=====

НОВІ ЕЛЕМЕНТИ В УКРАЇНСЬКІЙ ВНУТРІШНІЙ ПОЛІТИЦІ

Спільне становище Ярослава Стецька і Миколи Лівницького створило в українському політичному світі не лише нову політичну ситуацію, а й узаконило як загальнонаціональні нові державно-правні формації України найновішого періоду нашої історії. В тій спільній заяві націоналістичного революційного табору, що має за собою державно-правні формації /Акт 30 червня 1941 р., УГВР, ОУН-УПА, 1942-1953 рр./ і УНРади, як одного з традиціоналістичних таборів, однозгідно визнано такі державні формації: Українську Народну Республіку, Українську Гетьманську Державу /самостійну/ 1918 р., Карпатську Україну, Українську Державу 1941 р., УГВР /1944 р./ і взагалі революційно-державний період, як продовження УПД з 1941 р., а також сучасні визвольні рухи України, як реальний фактор сили сьогоденного періоду, що має відношення до різних традиційних державних і революційно-державних формацій, а зокрема до дійової сили революційної ОУН.

Юридично-конституційний висновок із Спільного становища такий: немає виключно однієї бази для концентрації українських політичних сил, напр., бази УНР, бо базок для творення єдиного державного центру є всі згадані державні формації. Українська нація росла в боротьбі і не обмежилася тільки однією УНРеспублікою, як єдиною формою держави. А найголовніше не форма держави, а сама держава, себто влада української нації на українській землі.

Найсуттєвіше в Спільному становищі є поширення юридично-конституційної бази державницької єдності українців. Тимчасовий закон УНР того часу, коли ЗЧ ОУН були увійшли до УНРади, вже не може бути вистачальним для концентрації національних сил і Спільне становище вийшло далеко поза нього. Це розумний крок УНРади у напрямі єднання українських самостійницьких сил, а чи витримає М. Лівницький напади реалітетників і фєденків? - побачимо.

Істотна різниця поміж вчора і сьогодні, поміж входом ЗЧ ОУН до УНРади і теперішнім Спільним становищем у тому, що політичні й інші концепційні передумови вже зовсім змінилися, бо підтверджені й визнані різні державні формації /а не лише УНР/, ідейні позиції і стратегічні концепції, що своєю суттю тотожні з позиціями революційної ОУН. При вході ЗЧ ОУН до УНРади, УНРада не визнавала ані Акту 30 червня 1941 р., ані УПА, ані УГВР, ані ролі революційної ОУН у визвольній боротьбі, ані нашої визвольної концепції. Навіть церковно-релігійний комплекс був нехтований УНРадою і щойно тепер уточнений у Спільному становищі.

Помиляється той, хто думає, що все це наслідки пресії на УНРаду і витвореної у ній ситуації, бо її лідери могли перетривати кризу або шукати інакшої розв'язки. Перед нами інший факт: з відходом реалітетників з УНРади очистилася атмосфера і в УНРаді витворилися умови для узгіднення її позицій з ОУНр і головою УДП.

У передовій "Мети", що є органом М. Лівницького, в інтерпретації Спільного становища виразно сказано, що після VII-ої Сесії позиції УНРади наблизилися до позицій ОУНр і тому заіснувала можливість для ОУНр підписати Спільну заяву з УНРадою. Це не означає, що тут хтось "виграв", що УНРада скапітулювала перед ОУНр. Виграла тільки українська справа! УНРада не скапітулювала перед ОУНр, тільки в УНРаді до голосу прийшли самостійницькі антиреалітетні сили, які відсепарувалися від реалітетників-радянофїлів.

Отже, другим суттєвим моментом у Спільному становищі є обмеження бази концентрації сил тими середовищами, які відкидають УРСР як "українську державу" і трактують її як російську колонію, яку треба визволити з-під окупантського ярма. Які стверджують, що "уряд" УРСР - колоніяльна адміністрація Москви в Україні.

Черговий суттєвий момент - це визнання концепції визволення власними силами, точніше - революційним шляхом у спільному фронті поневолених російським імперіялізмом народів.

Тут важливе й підкреслення вирішальної ролі визвольного націоналізму, як панівної ідеї у боротьбі нації.

Як ніколи досі в документах УНРади підкреслено ролю церковно-релігійного чинника, включно з підтримкою Патріархату.

У зовнішньо-політичному аспекті Спільного становища маємо виразну тотожність з нашою оцінкою світової ситуації та ролі російського колоніального імперіялізму. Якісцеве обмеження середовищ для об'єднання сил однозначне з усуненням тих, які політику реформізму, т. зв. еволюції большевизму чи концепцію т. зв. рівноваги сил між надпотугами ССРСР і США ставлять за нормативний критерій "української національної політики, а напромак радіо "Ліберті" чи "Фрі Юроп" приймають за актуальну базу "української політики", тотожної із визнанням "статус кво" загарбань Москви, зокрема поневолення України.

В окремій статті "Бюлетеня" підкреслені ще й інші моменти Спільного становища, корисні українській визвольній справі. Під пресією цього Становища швидко міняється і внутрішньоукраїнська політична констеляція. В ОУНм визрівають процеси, що активно сприяють цьому Становищу /статті Гайваса, Кабайди/ і йдуть на користь загальноукраїнській справі. Т. зв. Конгрес вільної думки у спільній заяві /із січня ц. р./, підписаній Гришком /ліве УРДП/, Кордюком /ОУНз-двійкарі/, Яворським /ліве УНДО/, захищаючись, починає відпекуватися від факту визнавання ними УРСР, як "української держави", не зважаючи на те, що Маркусь, редактор двійкарського "Самостійника", в УЗЕ /Кубійовича/ визнає УРСР як "продовження УНР", а Конференція ОУНз оголосила факт "дводержавности" - УНР і УРСР, які, мовляв, були однаково визнані /двійкарським патроном/ Леніном. Отже, одна державність, УНР, на думку двійкарів, зліквідована, а існує "друга державність" - УРСР. Це можна прочитати чорне по білому в "Самостійнику" та в доповіді радянофіла Ільницького...

Спільне становище Я. Стецька і М. Лівницького допомагає кристалізації фронтів: самостійницького і радянофільського з одного боку, а з другого - примушує декого відступати з антиукраїнських позицій, що також корисне для української справи.

Що ж далі? Наші намагання - створити державний центр на базі Спільного становища, об'єктивуючи політичні позиції в юридично-конституційні як базу для спільної державної декларації тих угруповань і середовищ, які підтверджують континуїтет усіх самостійницьких державних і революційно-державних формацій. Це правильно підкреслено в статтях Є. Орловського у "В. Ш." п. з. "Про Звернення Гетьманського Руху", "Насамперед держава" і в статті В. Солонинки "За централізацію самостійницьких сил" у "Гомоні України".

Очевидно, це нелегкий шлях. М. Лівницький захищає себе від нападів різних феденків за підписання Спільного становища досить невдало. Замість перейти до наступу і стверджувати правильність Спільного становища, він дав себе звести тільки до оборони псевдodemократичних позицій. А для нас - все це другорядне. Ми будемо продовжувати розпочате нами діло, щоб оформити єдиний український державний центр на базі підтвердження у його Хартії чи Тимчасовому конституційному законі /або у спільній декларації/ усіх державних і революційно-державних формацій минулих 55 років. І якщо такий Центр, покищо, не охопить усіх самостійницьких угруповань і середовищ, які визнають принципи Спільного становища, то все ж об'єднає більшість із них.

Крім визнання згаданих принципів Спільного становища, є ще низка інших вимог у формуванні єдиного центру в організаційному відношенні.

Виборча ординація мусить дати можливість більшості прихильників цього чи іншого середовища мати і пропорційну більшість у державному центрі. Всілякі механічні обмеження, що відживляють анахронічні групи, мусять зникнути. Це зовсім не означає монопартійности котроїсь групи, бо якщо всередині центру є опозиція, то нема й монопартійности. Виборча ординація повинна бути творчого типу, що обґрунтував ще сл. п. Провідник Степан Бандера.

Громадський сектор, комбатантський, молодіжний, церковний також мусять мати свій голос в державному центрі. Крім нашого максимального проєкту з погляду інтересів України, маємо також інший, альтернативний, проєкт, про який писати, покищо, передчасно. Очевидно, увесь наш плян буде реалізуватися етапно.

Найближче наше завдання: спільна заява усіх самостійницьких антирадянськських середовищ і угруповань в обороні України, наших в'язнів і борців на чолі з Валентином Морозом і Юрієм Шухевичем. Це означатиме спільну акцію усього українського політичного і громадського світу на захист Нескорених. Акція в обороні України на першому місці, перед усякими груповими і партикулярними інтересами. Єдність акції усіх самостійницьких середовищ і груп, фронт проти ворога - головний фронт!

Етапи акції: ініційована Проводом ОУН заява Президії СУВФ, заява Проводу ОУН, спільна заява політичного світу, СКВУ, ЦеСУС, ГУ СУМ та інших українських організацій і установ... Необхідно, щоб усі українці, а за їх посередництвом і всі волелюбці у вільному світі, рішуче виступили на захист України і її нескорених борців.

Інструкції Проводу ОУН в справі акцій наш Актив дістає від Тер. Проводів. В авангарді мусить бути наша молодь, а промотором - Юнацтво ОУН. Актив ОУН відповідальний за акції, які мусять бути проведені в усіх країнах нашої дії, навіть у найменших. "Старість" тут нікого не виправдає, Україні служать і боряться за її державність усі живучі покоління.

Тому всі на фронт, на захист Нескорених і в обороні України!

Борис Озерський

=====

Ю. К.

ДО ПИТАНЬ РЕВОЛЮЦІЙНОГО ЗРИВУ І ПЕРЕДУМОВ ДЛЯ НЬОГО

I

Українська національна революція може вибухнути у двох можливих ситуаціях: війни між світовими потугами з ССРСР та внутрішнього ослаблення і хаосу в московській імперії.

Обидві можливості все більше стають актуальними. Треба припускати, що коли перша й друга світові війни не розв'язали основних суспільних і національних проблем у світі згідно з філософією модерного життя, розвитком науки, технології тощо, то третя світова війна повинна досягти цієї мети, під умовою, що державні і бездержавні народи будуть до цього приготовані. Вирішальний вплив будуть мати національні революції, якщо поневолені народи відповідно до них приготуються. Неприготованість до подій завжди була причиною наших невдач, а з тим і поневолення. Один із американських істориків сказав: "Історія України - це історія невикористаних можливостей!"

Коли здорова частина суспільства збентежена трагічним положенням своєї батьківщини, то вона вірить тій суспільній групі, яка є сильною. Цей вічний закон діє і серед нас. Не маємо потреби приховувати, що московський режим боїться бандерівців, а тим самим надії нашого народу звернені на нас. Подібне явище і на еміграції, яка, хоче чи не хоче визнати відверто, все ж переконана, що саме ОУНР є найповажнішим чинником і таким буде в майбутньому, як в Україні, так і на чужині.

Така ситуація вимагає від нас важкої праці, бо у випадку втрачання сили, почне діяти друга частина згаданого закону: занепад довір'я.

Приклади можемо взяти з різних ділянок суспільного життя. /Американці звертають основну увагу на публічну опінію, а недовір'я до влади - одна з причин розрухів, невдоволення і т. д./.

Євген Свєрстюк звернув увагу на інший закон: "Пасивність, душевна дрімота - це те болото, у якому чорти водяться. Ми ніколи не можемо вгадати у що виллється байдужість і пасивність, коли вийде з пасивного стану... вона суспільно небезпечна".

Хоч пишемо про загально відомі речі, проте не можна пропустити ще одного закону, про який згадав американський професор історії Гішам Шарабі, він /той закон/ став кличем для арабських революціонерів: "Те, що нам взяли силою, може бути повернене тільки силою!"

Мао Тсе-тунг висловився коротше: "Сила приходить з цівки пістолі!"

II

Дипломатичний закон стосується і до нас: "У час війни звертати увагу на часи миру, а в час миру готуватися до війни".

На цій підставі кожна держава готується до війни в усіх ділянках суспільного життя, приготує людський матеріал і засоби матеріальні й духові. Для війни працює наука, і кожна держава має свою воєнну стратегію, особливо важливу в атомову добу.

Московсько-большевицька доктрина плянує захопити цілий світ під володіння Москви, вживаючи для цієї мети ідеологію комунізму і традиції московського багатосотлітнього імперіялізму.

Вона включає у війну атомову зброю стратегічного типу, щоб зараз же викінчити противника, знищуючи мільйони людей, руйнуючи воєнні споруди і промисловість. Одночасно мають працювати п'яті колони. Згідно з цією стратегією, малі держави повинні попасти в московську залежність під тиском політичним і дипломатичним, як це було з Фінляндією. Для цього типу стратегії належать "малі війни", червоні партизанки і засоби психологічної війни, щоб морально розкласти населення противника. Значну роль в цьому має відіграти і "економічна допомога" Москви для малих чи малорозвинених народів.

Західню доктрину характеризує наївне намагання шляхом співпраці з Москвою і Китаєм /червоним/ досягнути повільного "притуплення" агресивності тих потуг і їх "здемократизування" на західній зразок. Тому, що Захід не діє п'ятьма колонами на теренах комуністичних країн, він вживає - дотепер безуспішно - т. зв. культурний обмін і т. зв. економічну пенетрацію противника.

Стратегія Заходу, зокрема США, яку часто мішають з доктриною, виявляється у тому, щоб елімінувати атомову війну великого засягу, а у випадку московської атомової агресії негайно відповісти тим самим. Це називають "стратегією другого удару". Ядерні удари мають бути скеровані тільки на військові об'єкти, а не на скупчення цивільного населення по містах. В останніх місяцях можна почути голоси військових експертів, що ждати на другий удар недоцільно, бо час для знищення американськими ракетами советських ракет, що вже у налеті, обраховується секундами.

Московські стратеги мають на меті термо-ядерним ударом знищити противника за короткий час, хоч враховують можливість і довготривалої війни. Американські стратеги вважають, що США можуть витримати і довготривалу війну, натомість Москва тієї можливості не має, бо технологічно і засобами постачання військ вона далеко позаду Америки.

Намагання Ніксона встановити "мирне співжиття" з Москвою і Пекіном нібито мають за завдання відсунути світовий конфлікт. Широкі верстви американського суспільства і досі не ознайомлені з небезпечкою советської /московської/ агресії, боротьби за опанування Індійського океану, за терени Далекого Сходу і західноєвропейський суходіл.

У зв'язку з виразними намірами Москви опанувати величезні поклади нафти засобами арабсько-ізраїльської війни, міжнародна ситуація стала дуже напружена і навіть може спричинитися до вибуху нової війни. І хоч намагання довести до перемир'я між арабами і жидами відсунуло цю небезпечку, все ж не зліквідувало її. Не зважаючи на розмови про роззброєння, йдеться тут про такі важливі справи, що ледве чи можливо розмежувати інтереси надпотуг і запровадити тривалий мир.

III

Коли говорити про речі вже відомі - то не цікаво. Все ж треба сказати, що основною причиною наших політичних і мілітарних невдач, зокрема, у ХХ-му стол., була наша неприготованість до подій. Ми не були ознайомлені з тим, що діється і не знали куди прямує розвиток подій, вважаючи, що наші проблеми мають провінціалний характер. Ми сприймали соціалістичну пропаганду, не припускаючи, що за нею прихований імперіялізм. наших політичних лідерів захоплювали пролетарські кличі, націоналізм для них був "назадництвом", а засобом політики ставали т. зв. гуманітарні ідеї, дуже гарні, але - наївні. Так, напр., Гітлер навіть насміхався, що українці - це вівці, а не вовки. Ми антимилітаристи віддавна, і це було в інтересі загарбників: Москви, Польщі, Австрії та інших наших сусідів. Антимиліта-

ризм увійшов у психіку нашого народу, що підкреслювали навіть наші, а не тільки чужі науковці. Твердження сильних світу цього, що державність можна здобути тільки зброєю, ще не увійшла глибоко у нашу свідомість.

Недавно, ми були на грані атомової війни. Не будемо аналізувати тут такої чи іншої готовності нашого народу в Україні, але запитаємо, як на еміграції? Твердження, що ми тут аж ніяк не можемо впливати на перебіг евентуальної революції на Батьківщині – абсурд, не гідний державно-думаючої людини. І чи ми, наприклад, подумали над тим, що нам робити, коли у випадку війни Москви проти Китаю сотні тисяч підсоветських вояків-українців опиняться в китайському полоні?

Ми не подбали не тільки про зв'язки з нашими вояками в американській армії під час війни в Кореї і В'єтнамі, а й не подбали про потребу опіки над ними. На цю тему була тільки одна стаття Володимира Маєвського у "Вістях Комбатанта" /ч. 6/.

Таких проблем для еміграції багато і коли ми, націоналісти, не рушимо цілого комплексу тих справ, то знову станемо безрадісними перед подіями.

Нема сумнівів, що ми зробили великий поступ у суспільній, науковій та інших ділянках. Але це був би успіх тоді, якби інші народи залишилися на місці. А їхні досягнення зросли ще більше.

Реагувати на змінливі події у світі, зокрема на зв'язки Заходу з московською імперією і червоним Китаєм, передбачити події, – основне завдання нашої політичної еміграції.

Для нас таке основне питання: чи Захід, після розвалу московської імперії, справді має за мету відновити на тому обширі національні держави? Здається, що не зважаючи на щорічне відзначування у США "Тижня поневолених народів", провідники американської закордонної політики навіть не думають про це. Більшість із них не вірять у можливість мирного співжиття народів, що заселяють тепер СРСР. Історія царської чи "демократичної" Росії 1917-го року їх не переконує. Вони вважають, що для США вигідніше торгувати з одним великим партнером, ніж із багатьма малими, що технологічний поступ світу дає можливість розвиватися важкому промислові тільки у великих державних "з'єднаннях".

Іншою причиною такого ставлення, є розвал у ХІХ-му столітті Турецької імперії, після чого на Балканах постала політична порожнеча і захиталась політична рівновага в Європі, що привело до першої світової війни і комуністичного перевороту в Росії. Розвал Німеччини спричинив "холодну війну" і постійну небезпеку атомової агресії московського імперіялізму. Наївні американські політики, побоюючись неспокоїв і хаосу в Східній Європі, вважають, що краще загарбані Росією землі залишити їй, бо вона має "досвід" у "впорядкуванні" таких проблем.

На думку американських політиків, наслідком розвалу російської імперії буде те, що між визволеними народами почнуться війни не тільки в Європі, а й в Азії, які можуть тривати багато років і поширитися на інші континенти. У такому випадку, мовляв, ледве чи вдасться опанувати планетарний хаос.

Що у цій проблемі зробила досі наша політична еміграція? Поза розмовами про такі чи інші форми державного життя в країнах визволених народів, – нічого. А тут треба протидіяти поважними аргументами історичними, економічними, соціального порядку, а головне – повалити систему діяння сили, як найважливішого чинника у політиці і як порушника усяких моральних основ.

Проте, знаємо, що після довготривалої війни звичайно ніякі інтервенції не вдаються. Доказом цього є хоч би французька інтервенція в Україні у користь Денікіна. Причиною цього - нехіть у воєнків ще й ще раз наражати своє життя, можливість антивоєнних розрухів у державах Заходу, які мусять рахуватися із публічною опінією тощо. У такому випадку наша збройна і дипломатична сила була б чинником, яка вирішально впливала б на політичну думку Заходу, і це належить до завдань нашої політичної еміграції.

З таких міркувань, а також із досвіду другої світової війни, після якої у Ялті й Тегерані США та Великобританія віддали на поталу Москві свого вірного союзника Польщу, виходить ясно, що єдиними нашими союзниками можуть бути ті народи, які життєво зацікавлені розвалом російської імперії. Тому, що вони, як виявляється вже сьогодні, уважають Україну за основну силу, яка може вирішити упадок Москви, ми повинні бути готові взяти провід у свої руки на всіх можливих ділянках боротьби за державність також інших народів, поневолених в ССРСР та в сателітних країнах.

Якщо зуміємо втягнути до визвольної боротьби азійські народи, Москва буде змушена боротися на кількох фронтах, а такої ситуації намагаються уникнути всі стратеги, бо вона створює причину розгрому. Тому організація всіх визвольних сил у спільній акції проти окупанта і за одну спільну мету - основний клич революційної солідарності, єдина для всіх поневолених народів стратегія.

IV

Для підготовки революційних сил поза межами Батьківщини треба створити і розвивати приязні відносини з відповідними політичними чинниками Заходу. Революційні сили не сміють нехтувати навіть найменшими можливими союзниками.

Успіх революції забезпечує також зовнішня допомога у вигляді зброї, ліків, інструкторів для новочасного озброєння. Тут також нас чекає важка боротьба з дипломатією ворога. Прикладом може послужити нам заборона західних потуг доставляти ліки для української армії під час наших визвольних змагань. У війні за державну самостійність мусять припинитися усякі внутрішні диверсії. Революція знає тільки свою націю і її ворога, до якого зараховує також зрадників власної нації, які служать ворогові.

Перед революційним зривом, одночасним із зривом в країнах інших поневолених народів /спільні стратегічні основи/, необхідно негайно розвинути психологічну війну, взявши до уваги методи дії і засоби ворога. Одночасно повинна діяти розвідка і контррозвідка на вищому рівні, ніж у ворога.

З причини недостачі вишколених у новочасних засобах війни високих старшин, необхідно здобути для революції відповідні поповнення національними елементами, вишколеними навіть у ворожих арміях.

Ворог із його державною організацією і потужними матеріяльними засобами має до своєї диспозиції час, якого не мають революційні сили. Ентузіазм народу, його захоплення революцією і піднесення національного духу спадає до зера, якщо нема відповідної дії і успіхів. Початкові невдачі або бездіяльність викликають важкий деморалізуючий вплив, а це уже є об'явом гострої недуги, яку вилікувати дуже трудно. Ворог із своїми регулярними з'єднаннями вільний від революційного темпа, незвичайно важливого для революції.

Врешті мусимо здавати собі справу з того, що повстанцями можна втриматися тільки у відповідному терені й тільки до певного часу. Повстанці не мають можливості встоятися у тривалій боротьбі з регулярними частинами ворожих військ, виряджених потужною ракетною

зброєю, яка діє на широкі терени і далекі віддалі. У такому випадку краще діяти малими групами, завданням яких будуть саботажі, нищення військових ворожих баз, радіостанцій, магазинів, військової індустрії, зокрема на московських теренах, за кордонами України. Отже, це комбінація революції міської і теренової, бо обмеження тільки однією з них не дасть належного успіху.

Всілякі ліві партизани у різних країнах світу скорше чи пізніше були розгромлені, якщо не поховалися до відповідного часу в недоступних місцях у "замороженому" стані. Єдина стратегія, яка приносить успіх - у слушний час притягати поважні регулярні з'єднання, які мають нищити ворожі з'єднання.

З власного й чужого досвіду знаємо, що співпраця з населенням - вирішальний чинник успіху повстання. Треба мати на увазі, що в Україні населення складається не тільки з апаратчиків, службовців КДБ та їхніх вислужників, а головне з великої маси національного елемента. І революція буде мати великі можливості, якщо виступатиме, як сила цілої нації.

Перед вибухом революції необхідно звернути особливу увагу на студентів. Вони з природи найбільш здібні й охочі до революційних дій. В університетах поставали чи не всі революційні рухи в історії, високі школи були і є джерелом та підпорою революційних рухів.

Велика роль припадає і національно-свідомим священикам.

Теренова партизанка має великі можливості завдавати ворогові поважних втрат. Партизанські відділи завжди відзначаються рухливістю, зникають в одному місці й нагло появляються у другому. Своїми засідками і несподіваними нападами деморалізують ворога, не дають йому відпочинку, нищать його припаси, засоби комунікації, а себе поповнюють здобутою зброєю, радіонадавачими і відборчими апаратами тощо. Теренова партизанка і її успішна тактика добре відомі нам із дій УПА.

Міська партизанка має своїх прихильників і противників. Кастро, наприклад, твердить, що міська партизанка - "цвинтар революції", але інші революційні провідники вважають, що вона має більше значення, ніж партизанка теренова. Мавши за собою міських жителів, партизани легше переходять в місті, ніж у терені, який можна оточити, відтяти від населення і навіть без боїв дочекатися, що партизани самі будуть мусіти вийти із своїх сховків і піддатися. Місто також має більш політичне значення і революційні дії тут набирають ширшого розголосу. Наприклад, 20 груп по п'ять революціонерів можуть спаралізувати ціле місто, відтяти світло, газ, знищити всі зв'язки, захопити радіостанції. Мала партизанська група в місті може мати більше значення ніж 500 партизанів у лісі.

Коли мова про партизанів, які були старшинами советської армії, то в революційних умовах вони мають особливо велике значення. Вони пройшли не тільки модерний військовий вишкіл, а й партизанський та протипартизанський, добре ознайомлені з тактикою протиреволюційних дій, можуть повести за собою цілі з'єднання ворожих військ.

Комуністичні партизанські групи у Південній Америці не мали успіху з причини малого національного і соціального усвідомлення народу. Революція може вдатися тільки там, де народ її підтримує. Тут мають значення місцеві селяни, які добре знають терен, водії вантажних і особових авт, кваліфіковані робітники тощо.

Україна нині - індустріальна країна. Хоч найвищий персонал в управлінні і в наукових установах складається переважно з москалів і жидів, проте є багато і українського технічно вишколеного персоналу, який успішно може вести індустрію, торгівлю, коли зникне чужонаціональний персонал.

V

У дипломатичних завданнях ООН, чи покликаних до тієї праці чинників, необхідно звернути увагу на нову доктрину американського уряду: три надпотуги - США, ССРСР і Китай, - зберігаючи свої державні інтереси, є вирішними факторами у світі. Це - відновлена доктрина Меттерніха, який після наполеонівських воєн встановив подібний порядок в Європі на Віденському конгресі /1815/. Меттерніх був противником свободи народів і ліберальних рухів, але його доктрина провалилася і 1848 революційного року він мусів залишити Австрію й виїхати до Англії.

США не звертають належної уваги на своїх європейських союзників /американський уряд не повідомив уряди західноєвропейських держав про пляновані переговори з ССРСР і Китаєм/, і тепер примушує Ізраїль, свого союзника /не зважаючи на величезні впливи жидівського населення у США/, до основних поступок перед арабами.

Американська доктрина не зацікавляє народів, які прагнуть здобути волю, а т. зв. світовий мир на довгий час - це скріплення ярма на шиї поневолених Москвою народів у т. зв. ССРСР.

Події на світовій шахівниці міняються дуже швидко і якщо США втратять довір'я європейських союзників, можуть опинитися у такій ситуації, що будуть змушені рахуватися з поневоленими в московській імперії народами. Це може статися і, мабуть, так буде у процесі третьої світової війни, час вибуху якої невідомий, але напевно недалекий.

Інша можливість - розвал ССРСР без світової війни, шляхом революції. Такі революції відбувалися завжди в особливих умовах, до яких належать:

Економічний упадок всередині імперії, що викликає глибоке невдоволення населення, страйки, бунти, саботажі в індустрії, на транспорті тощо. Тоді терор окупанта зростає, збільшуються жертви і, одночасно, зростає спротив малих зорганізованих груп, попереджених духовим бунтом інтелігенції.

Економічний упадок приходить звичайно тоді, коли режим не спроможний контролювати власних заряджень, наслідком чого появляються розбіжності думок і проєктів на урядових верхах, часті персональні пересунення, послаблення адміністрації, а з тим і об'яви непослуху. Тоді центральний режим захитується і розпалюється боротьба за найвищі становища. Небезпека посилює терор, терор посилює спротив, а врешті вибухає т. зв. палатна революція. Її успіх чи неуспіх не відіграє великої ролі для поневолених народів, бо тут приходить тільки зміна режиму, а імперія залишається цілою.

Тільки національна революція може принести визволення поневоленим народам, якщо вона добре підготована і вибухає у відповідний час. Заскорий або запізний вибух має багато негативів, які вирішально впливають на перебіг революції.

Національний зрив мусить перш за все спаралізувати окупантську центральну владу. Якщо цього не досягне, то революція має характер периферійний, що дає можливість окупантській центральній владі об'єднати і скріпити свої сили.

Розвал московської імперії під ударами національних революцій означає, що Росія стала б одною з менших чи середніх держав, з чим не можуть погодитися москалі, виховані в дусі агресії, імперіалізму й шовінізму. Мавши широкі засоби дипломатії, збройні сили, поліцію, об'єднавши свої сили проти революції, вони будуть намагатися вдержати імперію також найновішими засобами психології, бактеріологічної і атомової війни, не зважаючи на такі чи інші міжна-

родні домовлення. Тому визвольна революція мусить спенетрувати сили ворога і перехопити всі ті засоби у свої руки.

Вибух і успіх національних революцій у т. зв. ССРСР найпевніша запорука визволення поневолених народів, але національні революції мусять бути відповідно підготовані й мусять мати дійсних революційних провідників. Те, що нині ще не маємо на Заході союзників і численних прихильників розвалу ССРСР, не дає підстав до песимізму. Навіть окремі невдачі Заходу у війні з ССРСР, навіть перший наступ Москви атомовою зброєю змусить Захід співпрацювати з революційними силами всередині ССРСР.

Сьогодні Захід, а зокрема США, ще не рахується з поневоленими народами, як з найбільшою ідейною потугою. США воліють "співіснувати" з ССРСР так, як німці воліли творити власовську Росію і залишили ті плани аж тоді, коли вже було запізно.

Німці створили свій "дранг нах Остен" у ХІХ-му столітті, реалізували його у першій світовій війні, продовжували в другій і хто зна, чи не мріють вони знову почати імперіяльні заходи на Сході за сприятливих умов.

Москва впродовж століть намагається здобути Босфор, щоб відкрити собі вихід з Чорного моря у море Середземне. Таку саму мету мають і московські большевики, будуть її мати і "демократичні" московські імперіялісти, якщо перебрали у свої руки владу імперії.

Мала і Польща "ягеллонську" історію з-перед століть і досьгодні марить про володіння "від можа до можа", хоч і безнадійно.

Українські політичні сили у вільному світі своїми дипломатичними заходами мусять змінити американське наставлення до української справи і революції, шукати і знайти союзників на Заході для осягнення нашої мети.

З хвилиною перемоги національної революції, треба звернути увагу на досвід молодих держав, які успішно нормалізують умови життя свого населення. Напевно бракуватиме сирівців і готових продуктів, бо московські окупанти "подбали" про те, щоб ф'иктивні, т. зв. національні республіки не були здібні економічно до самостійного життя. І так, Україна продукує сталь і витоплює з мінералів різні метали, частинно продукує ті чи інші машини, але складові частини мусить спроводжувати з інших частин ССРСР. У Львові, напр., є фабрика автобусів, але її продукція обмежується підвоззям, а все інше доставляють з-поза України. Румунію Брежнєв хотів перетворити тільки на продуцента кукурудзи, але вона не погодилася і розбудовує власну індустрію, а те, що їй бракує покриває імпортом із Заходу.

VI

В деяких випадках поневолена нація може добитися державности без проливу крові, напр., Чехо-Словацчина після першої світової війни. Але ми не можемо рахувати на таку розв'язку, мавши перед собою Москву.

Ленінсько-сталінська теорія говорить, що революція - масовий рух робітників і селян. Кастро, спираючись на власний досвід, вважає, що революцію підготовляє мала група вишколених активістів, починаючи саботажами. Це так звана "теорія ядра". Проте від збройних акцій "ядра" до повстання народних мас треба багато часу. Че Гевара, використовуючи теорію Кастра, провалився: "ядра" були, саботажі теж, але маси революції не почали, бо були несвідомі її ваги і мети. Тому, що комуністична революція не притягає населення, комуністи приховують її назвою національно-визвольної революції, народного фронту тощо.

Кожна революція - націоналістична і не визнає інших "ізмів", - твердять ліві провідники. Дербей, теоретик комуністичної революції, твердить, що досвід Південної Америки виявив, що догмати марксизму-ленінізму помилкові. Нині робітників цікавлять передусім унії, а не соціалізм. Його відстрашує практика советської бюрократії.

На нас, членів ОУН, АБН та інших організацій Визвольного Фронту історія поклала велику відповідальність: забезпечити національні духові і матеріальні цінності власною державою, а передумовою для цього є розвал московської імперії. Тому мусимо бути сильні збройно і дипломатично, як в Україні так і в закордонній політиці. Перше залежить головно від краю, друге головно від нас. У дальшому розвої революції маємо можливість скріпити край, а край - закордонну політику.

Взявши до уваги нашу тезу, що т. зв. ССРСР, як сучасна форма московської імперії, з самої своєї природи ніколи не стане демократичною державою, мусимо зброїтися духово і практично, бо і цілий світ зброїться. Перед атомовою зброєю панує страх і кожна надпруга хоче бути ще сильнішою. Невпинне зброєння кінець-кінцем доведе до війни. Хто стане проти кого і з ким? Рахуймося з тим, що війна принесе великі спустошення в Україні, як це було під час другої світової війни, але зате реально наблизиться державність нашої нації.

Марксистська система непорушна, закам'яніла. Вона не знає гри суспільних сил, постійних змін філософії, умов суспільного життя. Таке доктринерство йде на нашу користь. Брак еластичности - слаба сторона московської імперії, яка нездібна пристосуватися до змінливих умов. Це не стосується до українського народу, який по суті своєї природи - індивідуаліст. Разом із московсько-большевицьким режимом зникне і т. зв. советизм у духовості нашого народу, найсильніша зброя Москви у поневоленні народів.

Підготовка до революції в Україні почалася: це виступ наших інтелектуалістів. Хоч вони ізольовані від суспільности, проте їхня творчість і чини створюють революційну атмосферу, а це - основа революції. Спільна дія інтелекту і широких мас народу, селян і робітників, забезпечить перемогу революції. "Маса напівінтелектуалів" - неактивна. Ця частина кожної нації зберігає свої суспільні позиції і не хоче змін. У світі такі люди мають значення під час виборів, але не в час кризи. В т. зв. ССРСР, зокрема в Україні, в народних масах глибоко приховані національні почування, які виявляються вже в перших днях національної революції.

/Далі буде/

=====

ЧИ ЗАВЖДИ В НАШОМУ СЕРЦІ УКРАЇНА?

Рушієм і промотором революційно-визвольних дій в Україні й визвольної політики поза її кордонами завжди була і є революційна ОУН. Без неї зовсім інакше виглядала б найновіша наша історія: не було б Акту відновлення української державности в 1941 році, не було б всенародного повстання УПА, не було б широко розгорненого спільного фронту поневолених Москвою націй, об'єднаних в АБН-і. Без ОУН на чужині в нашому суспільстві зростає би опортунізм, міцніла б асиміляція, не було б гострого, безкомпромісного, протиросійського фронту. ОУН – також остоя самостійницьких сил і організатор усіх творчих процесів на еміграції.

Так і тепер, у час найбільшого розгулу московського терору в Україні, ОУН дала ініціативу й розгортає масові акції, демонстрації і маніфестації в обороні України, арештованих і катованих борців за її волю й державну незалежність.

Тому сьогодні особливе значення має самосвідомість кожного члена ОУН, які його обов'язки на чужині та яка ієрархія наших завдань. На жаль, в нас є ще чимало випадків, що у визначуванні першости обов'язків і завдань дехто висуває на перший плян похідні обов'язки супроти інших інституцій саме коштом занедбання своїх обов'язків супроти ОУН. А це означає, що ще не всі розуміють значення і питому вагу ОУН у сучасному етапі української визвольної боротьби. Візьmemo, як вимовний приклад, потреби і зобов'язання супроти визвольної боротьби в Україні. На перший погляд, усі – без винятку – визнають першість допомоги Україні, але на практиці велика кількість навіть нашого провідного Активу обмежується тільки декларативною солідарністю з борцями на Рідних землях. Бракує дійової солідарности в розумінні всебічної допомоги як людьми, так і матеріяльними засобами на цьому найголовнішому відтинку нашої дії.

Провідний Актив ОУН зокрема, а всі члени загально, мусять бути прикладом для інших. Тут маємо на увазі українську спільноту на чужині, що ще далі залишається невикористаним потенціалом у боротьбі за права і державну незалежність українського народу. Наприклад, більшість української професійної інтелігенції у США, Канаді, Австралії, в європейських та інших країнах нашого поселення стоїть осторонь визвольних процесів в Україні, а це означає, що вона – свідомо чи не свідомо – відмежовується своєю байдужістю від боротьби нації. В минулих роках на еміграції появилoся багато т. зв. захальної і підпільної літератури з України, яка має високу ідейну, літературну, наукову й політичну вартість. Так кажемо всі, за виїмком емігрантських помічників кагебістів, що ганебними методами намагаються скомпромітувати тих, що в обороні української культури, мови, традиції, в обороні прав української нації ризикують своєю волею і життям. Проте байдужість і земігрантщення привели до того, що на чужині не використовується згаданої літератури з України для зрушення сумління волелюбних людей у вільному світі і їх мобілізації до оборони арештованих і тортурованих діячів української культури на Рідних землях. Між тими т. зв. захальними творами маємо й літературні шедеври, які повністю заслуговують на нагороду Нобля. Але, що зробили в цьому напрямі українські культурні й наукові інституції на еміграції? Навіть не перекладають тих творів на чужі мови! А твори Мороза, Сверстюка, Калинця, Стуса, Остапа Невідомого та інших крайових авторів – капітальні! І тут ініціативу й приклад мусила дати ОУН. Історичну розвідку Брайчевського "Возз'єднання чи приєднання" переклав з ініціативи ОУН молодий професор, прихильник ОУН, а не, напр., хтось із доручення Українського Історичного Товариства. Бракує у наших поетів, мистців і науковців сердешнього ставлення до своїх співдрузів в Україні, а в творчості наших

еміграційних працівників української культури й науки бракує примау України. Наші інтелектуалісти не живуть визвольними процесами в Україні, не переживають долі працівників української культури на Рідних землях, бо не видно їхньої реакції. Скільки разів ми вже публічно питали, чому вони не мобілізують чужих науковців чи літераторів на захист працівників української культури, чому не роблять заходів, щоб висунути Мороза, Сверстюка чи Калинця кандидатами на нагороду Нобля? Чому не роблять високомистецьких перекладів їхньої творчості чужими мовами?

Навіть і тут ОУН мусить брати на себе працю, яку повинні виконувати широкі кола наших літературних і наукових працівників.

Ось недавно появилися спогади жидівського письменника Радигіна про українських політв'язнів, які є частиною дуже важливої документації як про їхню духову незламність, так і про варварські знущання Москви над ними, зокрема над незламним Валентином Морозом. Але навіть наші молоді "гуманісти" мовчать і перекладом на різні мови тих незвичайних свідчень мусимо зайнятися ми. Дехто каже: буде переклад, якщо будуть гроші заплатити перекладачеві! А де ж безкорисна праця, де сумління, де почуття обов'язку супроти наших поневолених, але нескорених братів і сестер в Україні!?

Візьмім інший приклад уже з еміграційної дійсності. В нашому видавництві вийшла Історія України проф. д-ра Н. Полонської-Василенко, одного з найбільших наших сучасних істориків. Таку особливо потрібну історію України повинна була видати котрась із наших наукових установ - УВУ, НТШ, УВАН, зокрема Гарвардська Катедра Українознавства, що має досить матеріяльних засобів. На жаль, вони не тільки не видали її, а й не зацікавилися нею, як підручником для студентів. Другого тому цієї історії нема кому видати і знову ця необхідність спадає на нас, бо це один з найкращих підручників нашої історії для молодшої генерації у середніх і високих школах. І так Гарвардська Катедра не видала згаданого твору Брайчевського, УВУ, НТШ, УВАН, УКУ не зацікавилися історією проф. д-ра Полонської-Василенко. А скільки нарікань чуємо, що в нас нема підручника історії України для чужих університетів! Чому ж не перекласти такого підручника англійською мовою? Чому не допомогти фінансово видати другий том згаданої історії, чому не закупити для наших студентів перший том?

Українська спільнота має великі зобов'язання супроти своїх культурних і наукових установ у вільному світі, але й ті установи мають ще більші зобов'язання супроти української культури й науки, що не можуть розвиватися у поневоленій Україні.

Щедра підтримка нашими членами різних українських установ це, безперечно, вияви їхнього патріотизму й жертвності, проте тут необхідна ще і свідомість, чому їх підтримуємо і що від них вимагаємо, не для себе, а для української справи, для визвольної боротьби української нації, для її культури й науки. А перш за все необхідна свідомість ісрархії завдань і обов'язків із погляду члена ОУН, розуміння питомої ваги Організації у сучасній визвольній боротьбі української нації. І коли, напр., бачимо, що Гарвардська Катедра не сповняє покладених на неї обов'язків з погляду інтересів української науки і культури, то чому - замість вимог до неї - ставимо вимоги до Організації не критикувати Катедри, бо це, мовляв, може їй "пошкодити"? Подібно можемо сказати й про інші наші установи, які нехтують українською нацією та її потребами і вгрузли в емігрантську буденщину.

✽

Багато шуму, напр., робить сеньйорат ТУСМ-у, але не своєю акцією на захист України і ув'язнених її борців, а своїми нападами на ОУН,

на її Провід. А це ж ніби група молодих інтелектуалістів-патріотів, що свідомо чи не свідомо перетворюються на розбивачів націоналістичного руху.

Скільки сил, енергії і навіть матеріальних засобів витрачається на внутрішні конфлікти, на різні диверсії, інтриги і антагонізми, на заспокоєння власної амбіції, на мишачу метушню довкола порожньої дірки... Але, що ті люди роблять для України, для визволення українського народу з-під московського ярма? Чужинець, жид Радигін, вирвавшись із московського концтабору до Ізраїля, звертається до українців з апелем рятувати Мороза, що присуджений на знищення. А нібито наші такі "премудрі поросята" з т. зв. "Клича нації" репетують, як жаби в болоті, проти "захалявщини" і "захалявників" в Україні, пишуть кагебістські пасквілі проти них, проти Проводу ОУН і окремих її діячів. Маскуючись, як кроти у своїй нірці, проповідують свої крокодилячі ідеали, а насправді топчуть усе, що своїм вістрям звернене проти московських окупантів України, і палають ненавистю до тих, що ставляться з пошаною до незламних українських патріотів на Рідних землях. Не знайдете в цьому диверсійному "Кличі нації" ні одної статті із закликом стати на захист поневоленої України, борців за її волю, не побачите ні одного з його авторів на будь-якій протестній акції проти московського поневолення України. "Герої" пасквілів як струсі встромили голову в пісок і "навчають" інших патріотизму, націоналізму, героїзму. Їхнім найбільш зненавидженим ворогом є не московська імперія, московська тиранія з її головним ватажком Брежнєвом, а революційна ОУН на чолі з Ярославом Стецьком. Провокатори називають усіх "захалявників" /для нас вони Нескорені!/ "комуністами", "ленінцями", "марксистами" і нібито звеличують "правдивих членів" ОУН на Рідних землях. Чи хочуть вони таким способом дістати інформації, потрібні для КГБ, хто в Україні є справді членом ОУН? Що вони знають про ОУН в Україні, про її членів, про її діяльність? На щастя, нічого...

Коли сл. п. Д. Донцов уперше прочитав промову І. Дзюби в річницю смерті Симоненка про національну ідею, то в одному із своїх листів висловився так: "Діється велике в Україні. Коби не вбили автора того ревелюційного слова!" А прочитавши писання В. Мороза, сказав: "Його думки - мої думки". А ось "премудрі поросята", вдаючи послідовників Донцова, намагаються усіма силами вбити морально усіх Нескорених, про долю яких так турбувався Донцов.

Правда, Дзюба не став таким, яким хотів бачити його Мороз, він розкався, духово помер сам. Його зламали московські кати, але чи можна допомагати катам катувати заломаних? Дзюба ніколи не був членом ОУН, але були й члени ОУН, які не витримали катувань і заломилися. Так ворог зламав і полк. Ковалю, і Мирона Матвієйка. Вони ще гірше ніж Дзюба засуджували своє минуле. Але, чи це знецінює самий націоналізм, саму ідею? Чи Дзюба заломався тому, що він комуніст? Чому ж заломилися Кук, Матвієйко та інші? Чому були заломилися Підгайний і Малюца? І чи не простив провідник Степан Бандера Підгайному його розкаювання на варшавському процесі? Чи не помилував полк. Є. Коновалець Малюцу, засудженого на кару смерті Революційним трибуналом ОУН? Адже поруч Данилишина й Біласа були Жураківський і Мотика! Степан Бандера, Ярослав Стецько, Микола Лебедь, Микола Климишин, Ярослав Карпинець видержали тортури й не "розкаюлися", а Малюца, Мигаль, Підгайний, Макарушка заломилися. І майже всі вони одержали змогу реабілітуватися. Таку саму шансу в ідейно-етичному зміслі давав Дзюбі В. Мороз, коли картав його за покайну заяву.

Тютюнник покався, а козак Щербак - ні! Бфремов, Гермайзе, Старицька-Черняхівська, Павлушков на сталінському судилищі відверто заявили: "Хочемо самостійної України!", але були й такі, що не видержали тортур сталінських опричників.

Для нас не були і не є героями й прикладом ті, що заломилися. Герої - це ті, що духом своїм перемагають людську слабкість і свідомо жертвують своє життя на полі бою або вмирають незламні від тортур катів. Таку оцінку стосуємо до кожного, незалежно від того, чи він член ОУН.

Заломання одиниць - це не доказ слабости ідеї, а тільки доказ слабости волі людини, наслідки московських варварських тортур, що їх не кожна людина спроможна видержати. Заломаних не виправдуємо, проте кожний, у кого є якесь людське почуття, насамперед атакує ката за його варварські методи ломання волі людини, а не його жертву.

Кожному справжньому націоналістові, кожному чесному українцеві-патріотові, що має в своєму серці Україну, стократно миліший і рідніший Лук'яненко чи Осадчий, що засуджені на повільну смерть у тюрмах за свій український патріотизм, ніж еміграційні трусі, фразери-малькотенти, які чомусь називають себе "правдивими націоналістами", а насправді є хрунями і блюзнірами супроти Нескорених - великих українських патріотів на чолі з Валентином Морозом, Юрієм Шухевичем, Святославом Караванським, Ігорем Калинцем, Іваном Світличним, Євгеном Сверстюком, Михайлом Осадчим, братами Горинями, Василем Стусем і багатьма іншими, імена яких перейдуть до історії людства, як борців за Божі і людські права свого народу.

А "любителям" інтриг і бульварних сензацій, які насолоджуються пасквілями т. зв. "Клича нації" на Нескорених, пропонуємо ще й "літературу" /в тому також "захаявну", анонімну/ продукції КГБ. З неї можна довідатися ще більше сензацій, напр., про те, що Валентин Мороз "нікчема", "ненормальна людина", Вячеслав Чорновіл - "ображений комсомолец-кар'єрист", "п'яниця", провідні люди ОУН - "злочинці", "розпусники", "розкрадають організаційні гроші", "вислугуються чужоземним розвідкам" і т. д. Вистачить прочитати "характеристику" провідних людей ОУН агента Бідника, доброго знайомого одного з теперішніх авторів т. зв. "Клича нації", який і йому дав свою "характеристику". Отже, "усвідомлююча література" про революційну ОУН і її Провід досить велика, в ній спеціалізуються самі "вибранці", кагебістські вихованці, автори т. зв. "Клича нації" справді мають неабияких "конкурентів"...

Від кагебістських пасквілів з огидою відвертається кожний чесний українець, що має в серці Україну. Тому з не меншою огидою згадуємо наклепи і лайку "кличівців", що палають якоюсь незрозумілою зоологічною ненавистю до Нескорених в Україні, до Проводу революційної ОУН і взагалі до українського націоналізму та його діячів. Ганебне надуживання націоналізму Д. Донцова у боротьбі... проти українських націоналістів - це фактично посмертний глум над Великим Покійником...

ж

Наступ на революційну ОУН різних ворожих сил постійно прибирає на силі. І не дивно, ворог добре знає питому вагу ОУН не тільки в Україні, а також і на еміграції. Тому всіма силами намагається компромітувати ОУН і її провідний Актив.

Зокрема намагається розкласти українську молодь, що природно має стати спадкоємцем ідей своїх батьків і продовжувати працю для визволення України. Можна подати багато прикладів, скільки вже було спроб нацькувати молодь на старше покоління, а зокрема

вирвати її з рядів ОУН, найгрізнішої для московських окупантів революційно-визвольної сили.

Наша молодь, особливо Юнацтво ОУН, мусить бути дуже обережна й розважна, щоб проти власної волі не потрапити у сіті агентурних інтриг. Дехто з молоді майже несвідомо висуває особливо дивні претенсії до старших, до Організації, забувши, що Організація - це вони самі. Хто ж інший може дати Організації матеріальні засоби і людські сили для ефективної боротьби за визволення України, як не молодше покоління? Відомо, що - напр., - наші молоді професіоналісти мають найбільшу заробітню платню, мають чимало і вільного часу. До наших установ молоді професіоналісти не хочуть іти працювати, вимагають такої заробітньої платні, як у чужих установах. Чи це вияв ідеалізму, патріотизму? Ні, це перш за все брак самокритики, який приводить і до перебільшених вимог-претенсій до старшого покоління. Нарікають на т. зв. естаблішмент, хоч знають, що багато людей, особливо в Організації, є на провідних становищах тільки з обов'язку, з ідеалізму, бо молодші не хочуть іти на такі "посади", де треба працювати з ідеалізму. Нарікання на український "естаблішмент" - мавпування чужинецької молоді, розкладеної лівизною. Адже кожен наш молодий професіоналіст заробляє кілька разів більше, ніж провідні члени ОУН, що ціле своє життя присвятили українській визвольній справі. Отже, саме деякі молоді професіоналісти перетворюються на "естаблішмент" у нашому суспільстві, який вимагає від старших такого матеріального забезпечення, якого вони не можуть дати, бо самі ніколи його не мали і не мають. Очевидно, ми не узагальнюємо цього нездорового явища у нас, але звертаємо увагу, що моральні принципи, ідейність і жертвність зобов'язують усіх українських націоналістів, у тому й молодших, Юнацтво ОУН, а не тільки старших.

Одна з найголовніших засад нашої успішної дії є вмиле господарювання людськими силами і матеріальними засобами. Кожний член ОУН мусить бути там, де він має бути, де його місце, де його треба, а не там, де йому чомусь вигідніше. Це саме треба сказати і про його жертвність.

Ми завжди були пробойовиками оновлення і поглиблення нашого християнства, що поєднане в нас з національною ідеєю. Але правдивий український націоналіст знає і те, що повний розвиток наших Церков можливий тільки в Українській державі. Без вільної Української держави немає і вільної Церкви. І коли будемо на еміграції українські церкви, то це не означає, що всі інші наші обов'язки стають другорядними або й зайвими. На жаль, деякі наші члени забувають навіть про нашу Підпільну Церкву в Україні, що її підтримує Організація на Рідних землях, стають такими "парохіяльними" патріотами, що відмовляються працювати для Організації, жертвувати на Визвольний Фонд або на Фонд Визволення України, недооцінюють нашу безпосередню дію для України і в Україні. А це вже втеча з поля боротьби.

Добре й корисне те, що на своєму місці, що відповідає в першу чергу вимогам Воючої України. Крім матеріальних надбань, необхідні мобілізація духу, жертвність і ідейність. Можемо збудувати багато церков, народних домів, молодіжних осель, клубів і т. п., але коли занедаємо виховну ділянку, ділянку духового наснаження ідеалізмом, патріотизмом, жертвністю, коли не виховаємо відповідних характерних молодих людей-ідеалістів, то всі ті закуплені чи збудовані будинки швидко будуть світити пусткою... Будуть порожні церкви, народні

доми і оселі, якщо вони стануть для нас самоціллю, без вищої християнської і національної мети. Багато з нас боїться суворого життя, без алкоголю, вигід і дешевих розваг. Але саме українські націоналісти мусять пам'ятати, що їхній стиль життя - суворий, бо вони повністю присвятили себе українській нації, її боротьбі за волю і державну незалежність.

І прикро стає, що героїчно-трагічна постава Юрія Шухевича чи Валентина Мороза не зрушила до негайного чину всіх - старших і молодих. Бо чи можна спокійно спати, гуляти, пити й розважатися, читавши про долю Юрія Шухевича, Валентина Мороза і багатьох інших Нескорених, що вдень і вночі є під постійними тортурами московських катів?

Чи може бути спокійне наше сумління, коли читаєш "Більмо" Осадчого, "Сто пісень Україні" ув'язненого автора, спомини-свідчення Радигіна про Сороку, Зарицьку, Гориня, Мороза? Таке питання ставимо не тільки старшим, а й молодшим, нашому Юнацтву.

"Співчуття" для Нескорених мало, треба чину, треба дії, треба такої реакції, щоб московські кати відчули нашу силу, нашу кару за їхні ганебні злочини супроти українського народу, зокрема його борців. Треба ділом доказувати, що оборона України в час найбільшого розгулу московського терору - наше найголовніше завдання.

Тому всі наші людські сили і матеріальні засоби треба негайно мобілізувати для широкого розгорнення фронту оборони України! Це перше й найголовніше завдання усіх членів ОУН, членів Юнацтва, всіх прихильників ОУН, всіх українських патріотів, у серці яких є завжди Україна!

П. Д.

=====

ГОЛОВНІ РЕВОЛЮЦІЙНІ СИЛИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

1/ Основна революційна сила - Організація Українських Націоналістів, яка несе головний тягар визвольної боротьби, є надхненником і керівником цілого революційно-визвольного процесу. Українська Повстанська Армія - збройне рам'я визвольної революції, створена Організацією Українських Націоналістів...

2/ Співдіючі з підпіллям активні прихильники і симпатички ОУН творять другий, дуже важливий перстень в укладі сил національно-визвольної революції.

3/ Третьою силою, згурпованою широким перстеном довкола революційного ядра, є ця частина українського населення, яка не має безпосереднього, технічного зв'язку з підпільною ОУН, але діє під її ідейно-політичним впливом та намагається здійснити її напрямні в різних ділянках життя і в різних формах.

4/ Четвертою групою, а третім перстеном в концентричному укладі революційних сил, є перейняті революційними, націоналістичними настроями маси, які покищо обмежуються до тихого, невловимого, але через масовість потужного, спротиву-саботування большевицької системи і плянів. Вони становлять великий революційний потенціал, який чекає відповідного часу і широкого розгорнення революційно-повстанських дій, щоб включитися в них активно.

/Степан Бандера: Перспективи Української
Національно-Визвольної Революції/

=====

НА ЗОВНІШНЬО-ПОЛІТИЧНОМУ ФРОНТІ НАШОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

/Короткі інформації Зовнішньо-політичного Сектора і Централі АБН/

Невідбута Конференція ВАКЛ у Лондоні

Нормально кожного року відбуваються міжнародні конференції Світової Антисоціалістичної Ліги. Кожного року в іншій країні. 1972 року така конференція відбулася в Мехіко. Тоді головою Ліги вибрано на черговий рік голову Південно-американської Централі - проф. Реймундо Гереро. В Мехіко схвалено постанову, що чергова конференція відбудеться у Великій Британії, за зміст якої буде відповідати перед Президією ВАКЛ Європейський Комітет під головуванням колишнього міністра Івана Матео Льомбардо, а організаційною підготовкою займеться член британського парламенту Стюарт Сміт.

Але Європейський Комітет був дуже швидко вилімінований з підготовки, бо Стюарт Сміт створив собі в Англії свій комітет, переважно з опонентів АБН, симпатиків єдинонеділимної Росії, поляків-імперіалістів і подібних реакціонерів. До справжнього конфлікту дійшло перед самою конференцією між Стюартом Смітом і Президією Ліги. Британський уряд відмовив візу на час конференції почесному голові Ліги - д-рові Ку Ченг-канові. Із солідарності до Ку Ченг-канга деякі члени Екзекутиви запропонували голові Ліги - проф. Герерові - відсунути реченець конференції. Однак Стюарт Сміт вів далі підготовку, нехтуючи головою Ліги. На надзвичайному засіданні Екзекутиви Ліги у Вашингтоні схвалено постанову відкликати конференцію, відсунути на черговий 1974 рік і відбутися їй в Вашингтоні. Стюарту Смітові дозволено робити локальну конференцію, а не світову.

Відбулася локальна Конференція у Лондоні, але бюджету не зменшено, витрати були такі самі, як світової. Стюарт Сміт через свого представника п. Грейга висунув вимогу на засіданні Екзекутиви в Гватемалі /грудень 1973 р./, щоб провід Ліги доплатив 70 тис. дол., що їх йому бракує до первісного бюджету /120,000 дол./. Екзекутива ствердила, що різні витрати можна було своєчасно анулювати, бо конференція мала тільки локальний характер, тому не може покривати таких перевитрат. Стюарт Сміт розіслав, у свою чергу, письмо до преси і членам Екзекутиви ВАКЛ із заявою, що подає справу до суду, обвинувачуючи за невиконання фінансових "зобов'язань" генерального секретаря Ліги, корейця генерала Шін Гюн Джун (Shin Hyun Yoon).

У висліді цієї інформації до преси, "Обсервер" /британський тижневик/ помістив негативну статтю про Лігу. А у своєму листі до членів Екзекутиви ВАКЛ Сміт обвинувачує південних американців в "антисемітизмі", заявляє про свій виступ із Ліги і про свій намір творити нову світову антисоціалістичну централю.

Чергова конференція ВАКЛ

Як вже згадано, чергова конференція ВАКЛ відбудеться цього року у Вашингтоні в днях 8-11 квітня. Її підготовляє "Американ Каунсіл Фор Ворлд Фрідом", головою якого є генерал Томас Лейн, що прихильно наставлений до України. Проте членами "Каунсіл" є різні організації, в тому й такі, що тісно співпрацюють із московським НТС /наприклад, організація священика Вурмбрандта - румунського вихреста/. Членом "Американ Каунсіл" є також УККА. Нормально головою організації, яка підготовляє конференцію, обирається на голову Світової Ліги на черговий рік. В тому випадку головою ВАКЛ до чергової конференції в 1975 році повинен стати генерал Лейн. На засіданні Екзекутиви ВАКЛ в Гватемалі, гватемальці запропонували, щоб конференція ВАКЛ у 1975 році відбулася в Гватемалі.

Необхідно, щоб якнайбільше писем вплинуло від наших організацій і товариств з усіх країн із вимогами до Конференції стати на захист борців за людські і національні права українського народу, подаючи зокрема Валентина Мороза, Юрія Шухевича, Святослава Караванського, Євгена Сверстюка, Левка Лук'яненка, Івана Світличного, Трину Сенік, Надію Строкату-Караванську, Степанію Шабатуру, Трину і Ігоря Калинців, Зіновія Красівського, Осипа Терелю /два останні запроторені до домів божевільних безтерміново/ та інших.

Європейська Рада Свободи

На конференції Антибольшевицького Б'юро Народів і Європейської Ради Свободи, що відбулася у Лондоні в днях 24-27 серпня 1973 р., дотеперішнього президента Європейської Ради Свободи, кол. данського міністра закордонних справ Оле Бйорн Крафта, обрано почесним президентом ЕРС, а президентом - кол. італійського міністра закордонної торгівлі Івана Матео Льомбардо. Він дав свою згоду, але перебрати цей пост зобов'язався щойно після свого видужання. Тепер він скликав чергове засідання ЕРС на 9-10 березня ц. р. у Парижі. На порядку наряд є такі справи, як вирішення питання протигельсінської конференції у Швейцарії, випрацювання меморіалу до європейських та інших урядів вільного світу проти санкціонування московських загарбань, в обороні борців за людські і національні права поневолених народів, підготовка спільного виступу в Вашингтоні та інші.

Німецька конференція у Швейцарії

Німецькі кола, близькі до опозиції теперішнього уряду, перехопили ініціативу ЕРС відносно зорганізування конференції у Швейцарії і підготували її, використавши для цього контакти ЕРС і навіть одержаний ЕРС дозвіл від швейцарського уряду на таку конференцію у Люцерні. Вони скликають цю конференцію на 1-3 березня ц. р. Між референтами на згаданій конференції не буде нікого від України, ані від інших націй, поневолених в ССРС, за винятком одного балтійця.

Згадані німецькі кола пов'язалися з європейськими федералістами, запросили на доповідача москаля Паніна, приятеля Солженіцина, "чехословака" і поляка. Щобільше, навіть удалися до надужиття авторитету мін. Крафта, як члена фірмуючого комітету конференції, запланованої раніше ЕРС, на що він був погодився /як член почесного комітету/. З огляду на непорозуміння ВАКЛ із Смітом, цієї справи не висувається на сторінки преси, щоб іще більше не підривати престижу антикомуністичних кіл, але за брак належного місця для України та інших поневолених Московю народів у програмі конференції мусимо вдарити по її аранжерах. Одним з референтів на конференції є поданий в програмі Стюарт Сміт. Можливо, що він буде намагатися із співзвучними йому елементами творити нову антикомуністичну Централю в Європі.

Члени ЕРС далі готуються до скликання плянованої антигельсінської конференції у Швейцарії, але щойно десь у травні, щоб тепер мати час і можливість краще підготуватись до Вашингтонської конференції, що відбудеться в квітні.

Оборона засуджених в Україні

З хвилиною появи спогадів Радигіна центральне бюро Сектора зовнішньої політики і АБН переклало їх на англійську мову і вони будуть надруковані в найближчому числі АБН-Кореспонденц. Готується також окрема відбитка в кількох тисячах примірників. По одній копії складу вислано до Теренових редакцій англійських країн.

З огляду на жахливі вістки про катування Валентина Мороза вислано окремі письма /з вимогою стати на захист Валентина Мороза й не допустити до його знищення/ до Міжнародної Комісії Юристів, до президента Американських профспілок, Міні, до німецької телевізії /коментатора Левенталя/, до голів заприятельованих антикомуністичних організацій в Європі, Азії і Латинській Америці та інших установ. До писем залучено копію перекладів спогадів А. Радигіна і список наших в'язнів.

Частину спогадів А. Радигіна перекладено на німецьку мову і разом із вістками про Караванського та інших в'язнів розіслано від УЦІС німецькій пресі, Східним інститутам, політичним діячам і т. д. Приспівується випуск багатьма мовами брошури Валентина Мороза "Замість останнього слова".

Солженіцин і Мороз

Тепер майже в усіх радіових і телевізійних передаваннях є обширні згадки про Солженіцина, про його відвагу, про його терпіння, про страх, про те, що він втрачений для літератури, бо відірваний від "рідної Росії" тощо. В той же час ніхто навіть не згадає про тисячі замучених по концтаборах і тюрмах т. зв. СРСР наших борців за права людини і народів, про тисячі ще живих, що призначені на мученицьку смерть. Про них мовчать, бо вони не належать до московської нації, яка, начебто, "найбільше терпить" від комунізму.

Можна припускати, що тепер москвофіли, захисники єдинонеділимної Росії, ще більше піднесуть голос в обороні "руського народу", який, мовляв, має таких героїв, як Солженіцин. Тепер може й легше буде виступати проти комуністичної системи, бо й Солженіцин про неї пише, але напевно серед антикомуністичних кіл, які бояться сказати правду про російський нарід, буде важче виступати проти російського імперіялізму.

Не зважаючи на це, мусимо мати сміливість бути навіть "непопулярними", іти проти хвиль, зокрема тепер. Ввесь світ солідарний із Солженіциним, його уважають речником нової, іншої, "благородної", "волелюбної" Росії, але Росії-імперії.

Цитуючи слова Солженіцина про його вимогу свобідного розвитку російської літератури, французька газета "Ле Монд" підкреслює, що це, мовляв, "голос сумління його вітчизни від Льодового океану по Чорне море". Не інакше і в німецькій пресі. Для всіх русофілів існує тільки єдинонеділима Росія, а не колоніальна російська імперія. До складу Росії, подібно як баварська провінція Німеччини, зарахована і Україна.

Це правда, що Солженіцин розкритикував і "розкрив" єдність ленінсько-сталінської епохи для недолугих на Заході. Правда й те, що він завдав удару режимові. А одночасно він створює ілюзію про існування "добрих" москалів, з приходом до влади яких зміниться обличчя Росії, але не зникне імперія. Брата Леніна повісив царський режим. З протицарськими силами, включно з партією терору Леніна, симпатизували і підтримували їх різні тодішні західні сили. Це була ця "інша Росія", Росія завтрашнього дня. І вона прийшла, а з нею - тоталітаризм, терор, імперіялізм ще більше зміцнені, ніж за царських часів. Солженіцин пише, що царський терор був легший, як ленінсько-сталінський. Проте ніхто інший, як певні західні кола допомогли большевикам захопити владу в свої руки, закріпити її і розбудувати московську імперію.

В обороні Солженіцина стали різні сили вільного світу. Він отримав нагороду Нобля. Він, Сахаров, Чалідзе і Медведєв критикували і критикують режим, але жоден із них не ударяє в Ахіллову п'яту імперії - не висуває національного питання, проблеми самостійности України та інших поневолених у т. зв. СРСР націй. Трьох їх уже у вільному світі, і не лише вони - багато інших єдинонеділимців з

т. зв. третьої російської еміграції опинилися на Заході. Але української "третьої еміграції" немає, бо українські критики режиму є не тільки "антирежимниками", а й антиімперіялістами, вони самостійники, хочуть розвалу російської імперії на національні держави! Отже, не належать до "зміни варті" імперії, вони носії ідеї її розвалу на національні суверенні держави.

Міцно розкритикував носіїв ідеї імперії /сучасних російських критиків режиму, що ідеологічно зближені до Солженіцина/ А. Радигін у своїх спогадах з Мордовії. Він пише:

"До в'язниці привезли організаторів російського соціал-християнського союзу. Кожний із них був особистістю..." Один з них "доказував богоносність та вибраність російського /не слов'янського, не християнського, і навіть не православного, а власне великоросійського/ народу і лише допоміжну /також достатньо шанобливу!/, лиш підсобну ролі інших націй в цьому обов'язковому піднесенні до світового щастя і загального братерства. Всі повинні вважати за честь іти в цій світі, у якій, звичайно, жидам не місце, а українці ж мусять пам'ятати, що вони дуже часто кидали довірений їм шлейф і хапалися за шаблю... Він говорив довго і гарно". І тоді один із в'язнів сказав: "А все це пусте". "Пророк" ніби спіткнувся під час розгону. Не лише категоричність, якою відзначалось його красномовство, а й "селянська" вимова "упертюха" розірвали лектора, як осколочну гранату. Гнівна філіппіка на адресу "вічних зрадників", "ізмінників" почала сильно смердіти московськими передовицями та урочистими формулюваннями трибуналів... "Стоп, годі! - зупинили його... - Поговорив, а тепер послухай!"... Москалеві не пощастило, "бо він натрапив" - як пише Радигін - на одного з блискучих і свідомих українських інтелігентів. На Гориня".

Це стосується частинно і до Солженіцина, що є прихильником Бердяєва. Бердяєв - російський християнський месіянціст-імперіяліст. Добре, що Солженіцин розкритикував Леніна, а не лише сталінізм, але це не найсуттєвіше. Суть - це російська імперія, байдуже якої форми. І саме Мороз ударяє в цю суть. Він захищає нації, національний принцип організації світу, національний традиціоналізм. Москва нищить наших політв'язнів тому, що вони небезпечні не тільки для режиму, а й взагалі для москалів, для їхньої імперії.

Це також нас зобов'язує до ще більш посиленої, впертої праці, щоб розкривати, де лиш можна, російський імперіялізм, давати факти і свідчення, щоб здемаскувати перед цілим світом найбільш варварську російську імперію.

Якнайшвидше треба видати не тільки англійською, а й французькою, еспанською і німецькою мовами підпільні твори з України, використовуючи для цього теперішнє зацікавлення публічної opinio справami московських т. зв. дисидентів. Необхідно робити заходи, щоб ті твори видали чужі видавництва. Вони майже всі вже перекладені на англійську мову і вже можна звертатися до відповідних чужих видавництв із пропозицією видати їх.

У друку вже твори Осадчого "Більмо" /по-англійськи/, Брайчевського про т. зв. "Возз'єднання України з Росією", спогади А. Радигіна про наших в'язнів /також по-англійськи/. Лежать ще не розповсюджені, як слід, англійські переклади трьох перших "Вісників" у збірці "Революційні Голоси", "IV-ий Вісник". В кожному числі нашого квартальника "Юкренієн Рев'ю" і двомісячника "АБН-Кореспонденц" систематично подається дані про наших в'язнів. "Юкренієн Рев'ю" друкує переклади з "IV-го Вісника".

Не забуваймо, що ми на чужині є на те, щоб всіма засобами і силами допомагати тим, що борються в Україні, а це в першу чергу означає і розгортати широко нашу зовнішньо-політичну діяльність, щоб і вільний світ став на захист поневоленої України, зокрема її борців, в'язнів московських тюрем і концтаборів, що жертвують навіть своїм життям за волю й права своєї нації і одночасно захищають світ від московських людино- і народовбивців.

Слава Подільська

НА ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Після оголошення на Другому З'їзді Організацій Українського Визвольного Фронту /30 жовтня 1973 р./ у Торонті /Канада/ головою Проводу ОУН, Ярославом Стецьком, створення мільйонного Фонду Оборони України, розпочалася збіркова акція на теренах нашої дії, щоб якнайуспішніше виконати це наше головне завдання супроти поневоленої, але нескореної України.

Головна мета Фонду Оборони України така:

1. а/ Забезпечити допомогу крайовій боротьбі /видання для Краю, технічна допомога, наша радіостанція, допомога в'язням і їх родинам і т. п./; б/ зовнішньо-політична діяльність і дипломатичні місії /акції в обороні України, міжнародні суди для оборони наших політв'язнів, документація для міжнародних чинників і т. д./; в/ спеціальні завдання /з конспіративних причин їх не подаємо/; г/ Крайові видання й документи чужими і українською мовами.

2. Фонд Оборони України - залізний фонд ОУН, зумовлений теперішніми і майбутніми потребами революційно-визвольної боротьби української нації. Популяризація Фонду йде двома шляхами - Проводом ОУН і його Активом, Президією СУВФ і Проводами Крайових Організацій Українського Визвольного Фронту.

3. Із відсотків цього залізного фонду буде фінансована відповідна діяльність революційної ОУН. Сам Фонд Оборони України може бути використаний тільки у незвичайних випадках, визначених у Правильнику Фонду.

4. Про оформлення Фонду на окремих теренах, збіркові акції і звітування подано в окремих інструкціях Тереновим Проводам.

5. Збірка на Фонд Оборони України мусить відбуватися на всіх теренах, але не коштом постійних інших наших фінансових зобов'язань до Організації /членські вкладки, оподаткування, Визвольний Фонд і т. д./. Хоч розбудова ФФУ розпланована на довгий час, проте збірка мусить проводитися негайно, систематично і всюди. Крім членів, симпатиків, прихильників ОУН і взагалі українських патріотів, вона мусить охопити всі Організації і Установи Українського Визвольного Фронту, Кредитівки, Господарські інституції, Клуби, Підприємства та всі інші фінансові установи.

Разом із тим пригадуємо, що першим завданням членів і симпатиків ОУН є розбудова центральних фінансів ОУН, черговим завданням - розбудова теренових фінансів, а щойно після тих обов'язків приходять зобов'язання супроти інших формацій українського життя. Без розбудови діяльності ОУН і її фінансової бази, занидіє і українське громадське, культурне, освітнє та інше життя. Тому для кожного члена і симпатика ОУН визначена відповідна ієрархія його завдань і обов'язків - насамперед ОУН, її діяльність, преса і видання, зовнішньо-політична діяльність і АБН, Організації Українського Визвольного Фронту, а щойно тоді всі інші ділянки українського життя.

Внизу подаємо список Жертводавців на Фонд Оборони України /згідно із станом на початку лютого/ та складену або задекляровану ними суму.

Канада:

По 1,000 дол. - Головна Управа ЛВУ /Торонто/, Сейф-Вей Ко /Торонто/, Василь Безхлібник /Торонто/, Василь Бицик /Гвелф, Онт./, Головна Управа Товариства кол. Вояків УПА, Володимир Кліш /Торонто/, Нестор Ріпецький /Торонто/, Михайло Козарук /Ст. Катеринс/, Степан Гула /Торонто/, Дмитро Гулей /Торонто/, Відділ ЛВУ у Ніагара Фолс, Відділ

ЛВУ у Садбури, Софія і Микола Йонки /власники української крамниці "Гайпарк Верасті енд Конфекшенері Стор", Торонто/, Андрій Бобин /Торонто/, Віддід Ліги Визволення України в Етібок /Онтеріо/, Віддід ЛВУ в Ст. Катеринс, Осередок СУМ-у в Ст. Катеринс, Віддід ЛВУ у Монтреалі, Степан Рошко /Торонто/.

По 500 дол. - Роман Малашук /Торонто/, Степан Дурбак /Вінніпег/, Василь Кахнич /Тендер Бей, Онт./, Володимир Макар /Торонто/, Осередок СУМ-у в Садбури, Михайло Баняс /Вінніпег/, Іван Хмелик /Едмонтон/, Віддід ОЖ ЛВУ в Торонті, Віддід ОЖ ЛВУ у Велланді, Українська Народня Каса в Монтреалі, Крайова Украва СУМ у Канаді, Ярослав Пришляк /Монтреаль/, Павло Дубас /Монтреаль/, Василь Куць /Монтреаль/, Д.Е.П.С. /Калгари/, Іван Микитюк /Велланд/.

300 дол. - Віддід ОЖ ЛВУ у Садбури; по 250 дол. - С. Безубко /Оквил/, Осередок СУМ ім. полк. УПА О. Гасина-Лицаря у Вінніпезі.

По 200 дол. - Віддід ЛВУ у Лотбриджі, Віддід ЛВУ у Місісазі, П. Грицишин /Ст. Катеринс/, Г. Матвійків /Ст. Катеринс/, Я. Сташинський /Ст. Катеринс/, Володимир Окіпнюк /Торонто/, Софія Куца /Торонто/.

По 150 дол. - Олександр Матла /Торонто/, О. М. /Едмонтон/; 120 дол. - Володимир Павлусь /Ніягара Фолс/.

По 100 дол. - Іван Гой /Торонто/, Володимир Гуменюк /Торонто/, Іван Шимків /Торонто/, Теофіль Панчишин /емерит, Ніягара Фолс/, Ярослав Дмитерко /Ніягара Фолс/, Василь Молодиня /Ніягара Фолс/, Михайло Степаненко /Торонто/, Іван Гусак /Торонто/, Микола Лучка /Ошава/, М. і В. Паїки /Едмонтон/, В. Б. /Торонто/, Василь Солонинка /Торонто/, Андрій Гнатів /Торонто/, Петро Бідось /Торонто/, Михайло і Марія Марущаки /Торонто/, Ігор Горіх /Лондон, Онтеріо/, М. Березук /Ст. Катеринс/, М. Берекета /Ст. Катеринс/, С. Василів /Ст. Катеринс/, О. Гаврилишин /Ст. Катеринс/, О. Гнатиків /Ст. Катеринс/, А. Д. /Ст. Катеринс/, М. Д. /Ст. Катеринс/, М. Дейнека /Ст. Катеринс/, Б. Драчевич /Ст. Катеринс/, Т. Драчевич /Ст. Катеринс/, Б. К. /Ст. Катеринс/, М. Кобилицький /Ст. Катеринс/, С. Кобилянський /Ст. Катеринс/, М. Корда /Ст. Катеринс/, В. Кочкубей /Ст. Катеринс/, п-і П. Криворучко /Ст. Катеринс/, п-і М. Крис /Ст. Катеринс/, П. Курзенко /Ст. Катеринс/, О. Лош /Ст. Катеринс/, В. Мельниченко /Ст. Катеринс/, В. Михаськів /Ст. Катеринс/, С. Романів /Ст. Катеринс/, С. Салітринський /Ст. Катеринс/, Н. Хитра /Ст. Катеринс/, П. Чернопиский /Ст. Катеринс/, С. Цвах /Ст. Катеринс/, Л. Шпак /Ст. Катеринс/, С. Яскевич /Ст. Катеринс/, Іван Богач /Едмонтон/, Михайло Бубна /Ніягара Фолс/, Михайло Артимів /Лондон, Онтеріо/, Михайло Романюк /Лондон, Онтеріо/, Василь Кузьмич /Садбури/, Василь Кардаш /Торонто/, Мирослав Ружилю /Торонто/, Кузьма Юрійчук /Торонто/, Григорій Драчевич /Ст. Катеринс/, Іван Жук /Ст. Катеринс/, А. Б. С. /Торонто/, Омелян Кушнір /Торонто/, Віддід ЛВУ /Ватерфорд/, М. Потурський /Садбури/, А. Д-ка /Садбури/, Іван Данильчук /Калгари/, Василь Васильків /Монтреаль/.

По 50 дол. - Михайло Наконечний /Торонто/, Володимир Кащій /Ошава/, Осип Пекельний /Торонто/, Михайло і Софія Різанці /Лондон, Онт./, Теодор Дзюрин /Місісага/, В. Василів /Ст. Катеринс/, М. Гайда /Ст. Катеринс/, Л. Іваницький /Ст. Катеринс/, В. Катер /Ст. Катеринс/, С. С. /Ст. Катеринс/, п-і Ем. Смаль /Ст. Катеринс/, Іван Картофель /Ніягара Фолс/, Микола і Меланія Сидорки /Ріджайна/, Іван Лоневський /Ст. Катеринс/, Дмитро Пазюк /Ошава/.

По 25 дол. - Василь Кушмелин /Торонто/, Д. Фоліусевич /Оквил/, Наталія Вараниця /Торонто/; по 20 дол. - Анна Данилиск /Торонто/, Василь і Анна Кузьмичі /Садбури, замість квітів на могилу бл. п. Михайла Фаріона/, Яр. Цупер /Скарборо/; по 10 дол. - Андрій Ганачів-

ський /Торонто/, Дмитро Губка /Ніягара Фолс/, Іван Пісоцький /Каледон Іст/; 8 дол. - Яків Оренчук /Гвелф/.

США:

По 2,000 дол. - Іван і Анна Кульчицькі /Нью-Йорк/, Василь і Докія Магаль /Нью-Йорк/.

По 1,000 дол. - Відділ ОЖ ОЧСУ в Сиракузах, Степан Галамай /Нью-Йорк/, Андрій Соколик /Нью-Йорк/, К. Пиль /Нью-Йорк/, Ф. Стецько /Нью-Йорк/, п-і Ольга Макар /Бруклін, Н. Й./.

500 дол. - Михайло Ковальчин; 250 дол. - Українська Народна Поміч; 230 дол. - збірка на похороні бл. п. Піха; 200 дол. - Відділ ООЧСУ в Маямі.

По 100 дол. - Дмитро Хорват /Ллентавн/, Головна Управа ООЧСУ /Нью-Йорк/, Микола Симчиц /Нью-Йорк/, Микола Кондрин /Нью-Йорк/, Нестор з Рочестеру /Нью-Йорк/.

85 дол. - збірка на поминках бл. п. Степанії Шебивлок; 15 дол. - О. Галайда /Нью-Йорк/.

Велика Британія:

3,450 дол. - Бл. п. Фридрих Вишневецький /з-передсмертного заповіту, Кіхлей/ - /1,497 ф./.

По 1,000 дол. - Союз Українців у Великій Британії /Лондон/, Лука Демчук /Ковентрі/ - /444 ф./; 550 дол. - Юліян Заблоцький /Лондон/ - /250 ф./.

По 224 дол. - Василь Олесків /Лондон/ - /100 ф./, Г. і С. Драбат /Лондон/ - /100 ф./, Ілля Дмитрів /Лондон/ - /100 ф./, Іван Равлик /Лондон/ - /100 ф./, Ярослав Деремєнда /Тарасівка/ - /100 ф./, Михайло Гринюк /Тарасівка/ - /100 ф./, Петро Заяць /Вейкфілд/ - /100 ф./.

185 дол. - Іван Гинда /Ковентрі/ - /80 ф./; 115 дол. - Павло Скасків /Бері/ - /50 ф./, 100 дол. - Крайова Управа СУМ; 96 дол. - пожертви Гостей із нагоди 80-ліття п. П. Скаскова - /41,65 ф./; 92 дол. - А. Когут /Мідлсборо/ - /40 ф./; 62 дол. - Володимир Кананець /Тарасівка/ - /25 ф./; 46 дол. - Український Товариський Клуб у Гадерсфіллі - /20 ф./; 23 дол. - Олекса Берегуляк /Лідц/ - /10 ф./, Юрій Катаман /Гаттон/ - /10 ф./; по 24 дол. - Марія Мельник /пенсіонерка, Кобзарівка/ - /10 ф./, Василь Кость /Лідц/ - /10 ф./.

Німеччина:

По 1,000 нм. - Ярослав і Слава Стецько, Теодор Пелех /Ганновер-Бухгольц/.

По 500 нм. - Василь Роман /Равтгайм-Бравншвайг/, О. Андрушко /Вайсенбург/; 250 нм. - Організації Українського Визвольного Фронту; 500 дол. - Володимир Панчук.

Аргентина:

1,000 дол. - Осип Галатьо /Буенос-Айрес/; по 50 дол. - Богдан Качор /Буенос-Айрес/, Микола Шаповал /студент, Буенос-Айрес/.

Бельгія:

100 дол. - Осип Рожка.

Як видно із поданого списку, збіркова акція на Фонд Оборони України ще не розгорнена відповідно на всіх теренах /за виїмком Канади/.

Маємо надію, що наш провідний Актив кожного терену негайно похва-
вить цю акцію також своїм прикладом і виправдає своє зобов'язання
до цього Фонду. Зокрема звертаємо увагу тим теренам, на яких
збірка на Фонд Оборони України ще майже не почалася.

Тут ще раз пригадуємо кінцевий заклик Проводу ОУН у справі Фонду
Оборони України, що надрукований у "Бюлетені":

"Справу Фонду Оборони України ставимо перш за все, як справу
чести і сумління Провідного Активу і всіх Членів революційної ОУН,
націоналістів-бандерівців".

=====

"...У своєму змаганні ми мусимо йти до великої мети крок за кро-
ком, від осягу до осягу, від етапу до етапу. І весь наш похід
здійснюється постійним здобуванням і реалізуванням часткових цілей.
Але щоб при цьому не заблудити, треба мати ясно упорядковану їх
систему-уклад. Що є вищою ціллю, якій підпорядковується, а коли
треба і жертвується іншу часткову ціль нижчого порядку? Як мірило,
керівне правило служить завжди одно: оцінка, яку вартість має
дана справа для визволення України, оскільки вона посилює, полег-
шує визвольну боротьбу й підносить її успішність. Коли доводиться
вибирати між кількома можливими шляхами, то часом нелегко рішити,
котрий кращий. Але завжди найменша небезпека помилитися буде тоді,
коли постійно перевіряємо тим самим основним мірилом.

Найбільше треба остерігатися того, щоб часткові цілі - засоби
не ставали самоціллю. Це завжди доводить до помилки, відступлення
від головної мети. Тут доводиться звернути особливу увагу на один
небезпечний прояв, який дається відчутти в нашій діяльності за кордо-
ном і який треба рішуче викоренити. Коли наш рух, Організація чи
її частини для проведення наміченої роботи обсаджують своїми чле-
нами відповідні позиції чи створюють відповідні інституції - то це
все має сенс як засіб для виконання намічених завдань. Збереження
такого стану виправдане доти, доки воно служить цій меті. Коли та
сама одноцільність вимагає провести потрібні зміни, - то треба їх
провадити. Коли ж те, що було задумане й зроблене для виконання
означених функцій, починає бути самоціллю, то це вже шкідливий про-
цес. Так доходить до таких явищ, як боротьба за "владу" задля самої
"влади", відривання створених інституцій від властивих їм завдань і
спрямування їх на інші рейки, найчастіше по лінії особистих зазі-
хань, плянів чи інтересів тих, які дістають дані доручення, які туди
делеговані, а потім роблять із того свою домену. Такі хворобливі
явища, крім випадків звичайного зловживання, мають корінь у тому, що
люди, йдучи на якісь позиції чи творячи інституції як засоби для
означеної мети, немов забувають за це, полоняться іншими цілями,
користями, які там перед ними розкриваються, і спроневіркуються. Так
само, як одиниці чи цілі інституції стають віроломними і йдуть своїм
шляхом, до своїх окремих цілей, так само може ціла політична органі-
зація стати невірною власній меті, коли почне трактувати свої гру-
пові позиції як самоціль, обмежить до їх розбудови, оборони і ви-
користовування, а далше прямування до властивої мети і боротьбу
"відкладає на пізніше".

/Степан Бандера: Слово до українських націо-
налістів-революціонерів за кордоном/

=====

ПРОБЛЕМИ, ЩО ПЕРЕД НАМИ

/До уваги Активові ОУН/

Подасмо заінтересованому Активові ОУН проблеми, які вимагають особливого розгляду, обговорення /внутрішнім порядком/ і опрацювання. Таким способом звертаємо увагу на ті питання, якими ОУН му- сить не тільки цікавитися, а й шукати відповідної розв'язки.

Поданий внизу конспект тематики треба передумати і опрацювати з котроїсь теми конденсований еляборат або подати свої думки, проекти чи сугестії, але ясно й коротко. Всі свої еляборати, проекти й по- бажання треба висилати орг. шляхом голові Проводу ОУН, який під- твердить кожному авторові їх одержання.

Добре опрацьовані еляборати будуть використані в Бюлетені Про- воду або в працях для Воючої України, або в інших спеціальних чи секретних публікаціях.

Кожен Член, який хоче і має змогу дати щось суттєве до згаданої проблематики, повинен зробити це якнайшвидше. Може так ж висунути й додаткові питання чи теми, які - на його думку - актуальні в сучасну пору.

Головні теми такі:

1. Аналіза зовнішньої ситуації та розвиткових процесів в Укра- їні й у цілій московській імперії з погляду перспектив української революційної боротьби і реалізації концепції АБН.

2. Аналіза внутрішньої ситуації та розвиткових процесів в Укра- їні і в московській імперії.

3. Аналіза економіки московської імперії з погляду національно- визвольної боротьби України та інших поневолених народів, проти- природної комуністичної системи господарки, силою накиненої іншим народам.

4. Потенціал і роля інтелектуальних сил України в боротьбі за визволення.

5. Ідейно-світоглядові позиції молоді України.

6. Культурна боротьба України за самостановлення власної суті.

7. Власнопідметна оригінальна духовість України.

8. Завдання ОУН в Україні, в цілій московській імперії і на чу- жині на новому етапі визвольної боротьби.

9. Підготовка на випадок війни і стратегія нашої революційно- визвольної боротьби.

10. Збройний потенціал України.

11. Принципи кадрової політики - завдання кадрів ОУН, гієрархія вартостей, омолодження кадрів.

12. Виховний ідеал українського націоналіста, в тому й ідеоло- гічне виховання молоді.

13. Роля і завдання жінки в ОУН.

14. Роля і завдання Юнацтва ОУН, ідейно-політична й практична підготовка.

15. Значення і проблеми вишколу кадрів ОУН.

16. Суть і якості українства, суть і поглиблення оригінального українського змісту Української держави і української людини.

17. Принципи української культурної політики.

18. Аналіза фронту ворога і стратегічно-політичний дійовий план протидії ворогові в Україні й на чужині.

19. Міжнародна ситуація і революційне місце України в світі, поневолені народи і їх роля.

20. Принципи української визвольної політики.

21. Ідейно-моральна криза західнього світу на тлі духово-етич- ного оновлення України та інших поневолених народів.

22. Визначення ролі еміграції /діяспори в цілості/, як інтегральної частини української нації з погляду ідейно-політичного і стратегічного завдання на даному етапі визвольної боротьби України.

23. Принципи української внутрішньої /міжпартійної/ політики.

24. Зовнішньо-політичні, громадські й культурні завдання молоді з погляду ієрархії крайових потреб.

25. Розбудова фінансової бази ОУН.

Наша теоретична праця тепер має бути насамперед присвячена визвольній боротьбі України, проблемам підготовки на випадок війни чи революції в т. зв. ССРСР, нашої ролі в ній і допомоги, проблемам кадрів /Активу/, Юнацтва і взагалі молоді, та проблемам нашої розгорненої дії на чужині, в тому й на міжнародному форумі.

Ми повинні також визначити завдання еміграції як суцільному комплексові, складовій частині нації, а не етнічній групі в лоні чужої нації. Дати напрямок дії у всіх ділянках творчості українського народу, як в Україні так і на еміграції. Окрему увагу мусимо звернути на духово-культурний бій в Україні та на завдання української культури й науки, культурних і наукових установ, наших письменників, мистців, науковців і взагалі працівників української культури на чужині.

З М І С Т

- ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ	1
- АКЦІЇ В ОБОРОНІ УКРАЇНИ І НАШИХ В'ЯЗНІВ	3
- СПІЛЬНЕ СТАНОВИЩЕ ДО ПОДІЙ В УКРАЇНІ І У СВІТІ	5
Борис Озерський: НОВІ ЕЛЕМЕНТИ В УКРАЇНСЬКІЙ ВНУТРІШНІЙ ПОЛІТИЦІ	8
Ю. К.: ДО ПИТАНЬ РЕВОЛЮЦІЙНОГО ЗРИВУ І ПЕРЕДУМОВ ДЛЯ НЬОГО	11
П. Д.: ЧИ ЗАВЖДИ В НАШОМУ СЕРЦІ УКРАЇНА?	19
Слава Подільська: НА ЗОВНІШНЬО-ПОЛІТИЧНОМУ ФРОНТІ НАШОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ	25
- НА ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ	29
- ПРОБЛЕМИ, ЩО ПЕРЕД НАМИ	33

=====
Дата випуску "Бюлетеня" - 26. 2. 1974 р.

ПРОБЛЕМИ, ЩО ПЕРЕД НАМИ

/До уваги Активові ОУН/

Подаємо заінтересованому Активові ОУН проблеми, які вимагають особливого розгляду, обговорення /внутрішнім порядком/ і опрацювання. Таким способом звертаємо увагу на ті питання, якими ОУН му- сить не тільки цікавитися, а й шукати відповідної розв'язки.

Поданий внизу конспект тематики треба передумати і опрацювати з котроїсь теми конденсований еляборат або подати свої думки, проєкти чи сугестії, але ясно й коротко. Всі свої еляборати, проєкти й по- бажання треба висилати орг. шляхом голові Проводу ОУН, який під- твердить кожному авторові їх одержання.

Добре опрацьовані еляборати будуть використані в Бюлетені Про- воду або в працях для Воюючої України, або в інших спеціальних чи секретних публікаціях.

Кожен Член, який хоче і має змогу дати щось суттєве до згаданої проблематики, повинен зробити це якнайшвидше. Може також висунути й додаткові питання чи теми, які - на його думку - актуальні в сучасну пору.

Головні теми такі:

1. Аналіза зовнішньої ситуації та розвиткових процесів в Укра- їні й у цілій московській імперії з погляду перспектив української революційної боротьби і реалізації концепції АБН.

2. Аналіза внутрішньої ситуації та розвиткових процесів в Укра- їні і в московській імперії.

3. Аналіза економіки московської імперії з погляду національно- визвольної боротьби України та інших поневолених народів, проти- природної комуністичної системи господарки, силою накиненої іншим народам.

4. Потенціал і роля інтелектуальних сил України в боротьбі за визволення.

5. Ідейно-світоглядові позиції молодой України.

6. Культурна боротьба України за самостановлення власної суті.

7. Власнопідметна оригінальна духовість України.

8. Завдання ОУН в Україні, в цілій московській імперії і на чу- жині на новому етапі визвольної боротьби.

9. Підготовка на випадок війни і стратегія нашої революційно- визвольної боротьби.

10. Збройний потенціал України.

11. Принципи кадрової політики - завдання кадрів ОУН, гієрархія вартостей, омолодження кадрів.

12. Виховний ідеал українського націоналіста, в тому й ідеоло- гічне виховання молоді.

13. Роля і завдання жінки в ОУН.

14. Роля і завдання Юнацтва ОУН, ідейно-політична й практична підготовка.

15. Значення і проблеми вишколу кадрів ОУН.

16. Суть і якості українства, суть і поглиблення оригінального українського змісту Української держави і української людини.

17. Принципи української культурної політики.

18. Аналіза фронту ворога і стратегічно-політичний дійовий плян протидії ворогові в Україні й на чужині.

19. Міжнародна ситуація і революційне місце України в світі, поневолені народи і їх роля.

20. Принципи української визвольної політики.

21. Ідейно-моральна криза західнього світу на тлі духово-етич- ного оновлення України та інших поневолених народів.

22. Визначення ролі еміграції /діяспори в цілості/, як інтегральної частини української нації з погляду ідейно-політичного і стратегічного завдання на даному етапі визвольної боротьби України.

23. Принципи української внутрішньої /міжпартійної/ політики.

24. Зовнішньо-політичні, громадські й культурні завдання молоді з погляду ієрархії крайових потреб.

25. Розбудова фінансової бази ОУН.

Наша теоретична праця тепер має бути насамперед присвячена визвольній боротьбі України, проблемам підготовки на випадок війни чи революції в т. зв. ССРСР, нашої ролі в ній і допомоги, проблемам кадрів /Активу/, Юнацтва і взагалі молоді, та проблемам нашої розгорненої дії на чужині, в тому й на міжнародному форумі.

Ми повинні також визначити завдання еміграції як суцільному комплексові, складовій частині нації, а не етнічній групі в лоні чужої нації. Дати напрямок дії у всіх ділянках творчості українського народу, як в Україні так і на еміграції. Окрему увагу мусимо звернути на духово-культурний бій в Україні та на завдання української культури й науки, культурних і наукових установ, наших письменників, мистців, науковців і взагалі працівників української культури на чужині.

=====

З М І С Т

- ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ	1
- АКЦІЇ В ОБОРОНІ УКРАЇНИ І НАШИХ В'ЯЗНІВ	3
- СПІЛЬНЕ СТАНОВИЩЕ ДО ПОДІЙ В УКРАЇНІ І У СВІТІ	5
Борис Озерський: НОВІ ЕЛЕМЕНТИ В УКРАЇНСЬКІЙ ВНУТРІШНІЙ ПОЛІТИЦІ	8
Ю. К.: ДО ПИТАНЬ РЕВОЛЮЦІЙНОГО ЗРИВУ І ПЕРЕДУМОВ ДЛЯ НЬОГО	11
П. Д.: ЧИ ЗАВЖДИ В НАШОМУ СЕРЦІ УКРАЇНА?	19
Слава Подільська: НА ЗОВНІШНЬО-ПОЛІТИЧНОМУ ФРОНТІ НАШОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ	25
- НА ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ	29
- ПРОБЛЕМИ, ЩО ПЕРЕД НАМИ	33

=====

Дата випуску "Бюлетеня" - 26. 2. 1974 р.